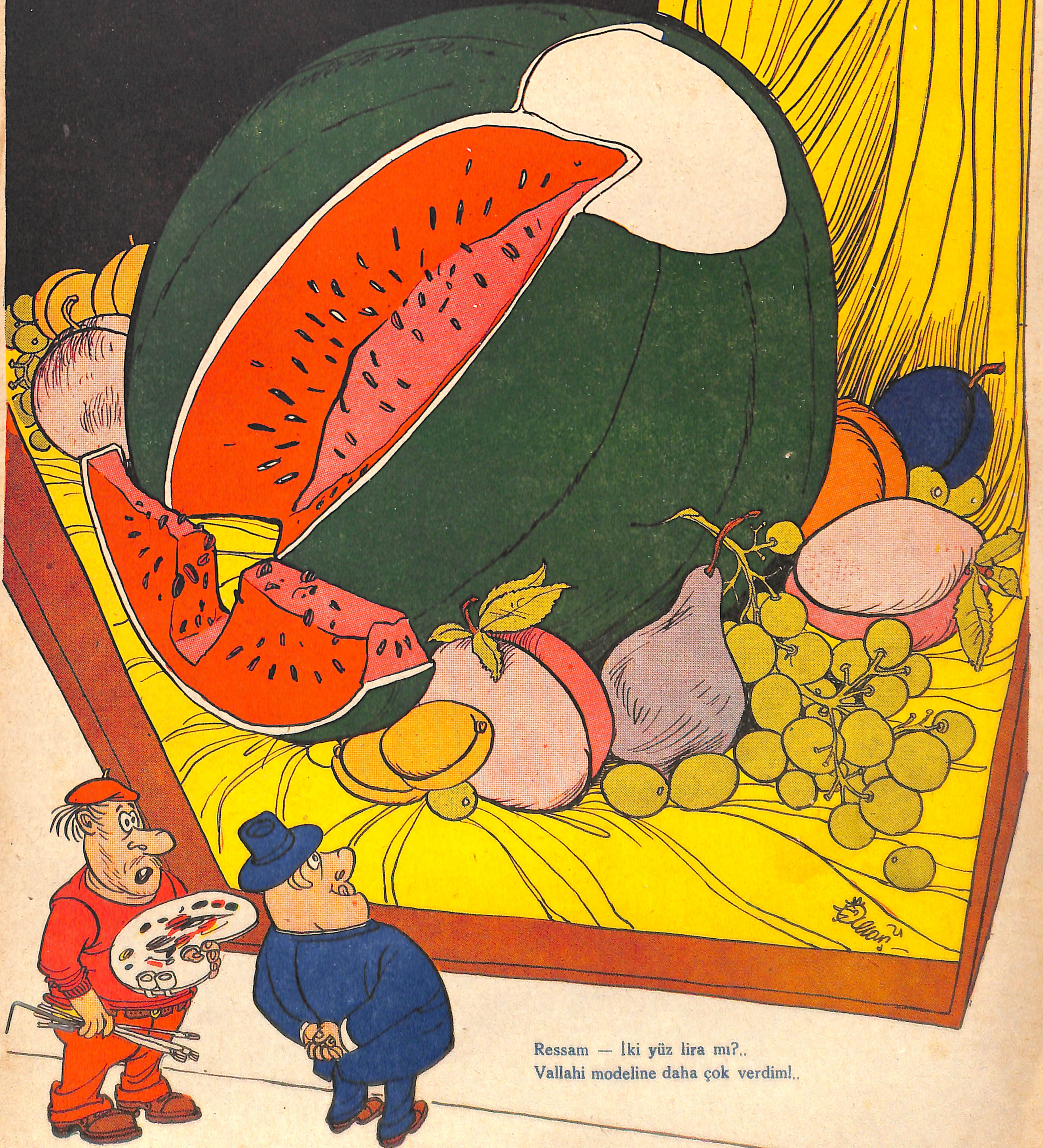
Akbaba

58- 333

Ressam — İki yüz lira mı?..
Vallahi modeline daha çok verdim!..

Derslerinden başka endişesi olmaması için...

...yarınını bugünden teminat altına alınız. Türkiye İş Bankasında şahsınız, aileniz ve yakınlarınız için açtıracağınız bir İratlı Hesap kaydıhayat şartıyla 600 liraya kadar AYLIK İRAT veya 50.000 liraya kadar SERMAYE kazandırır.

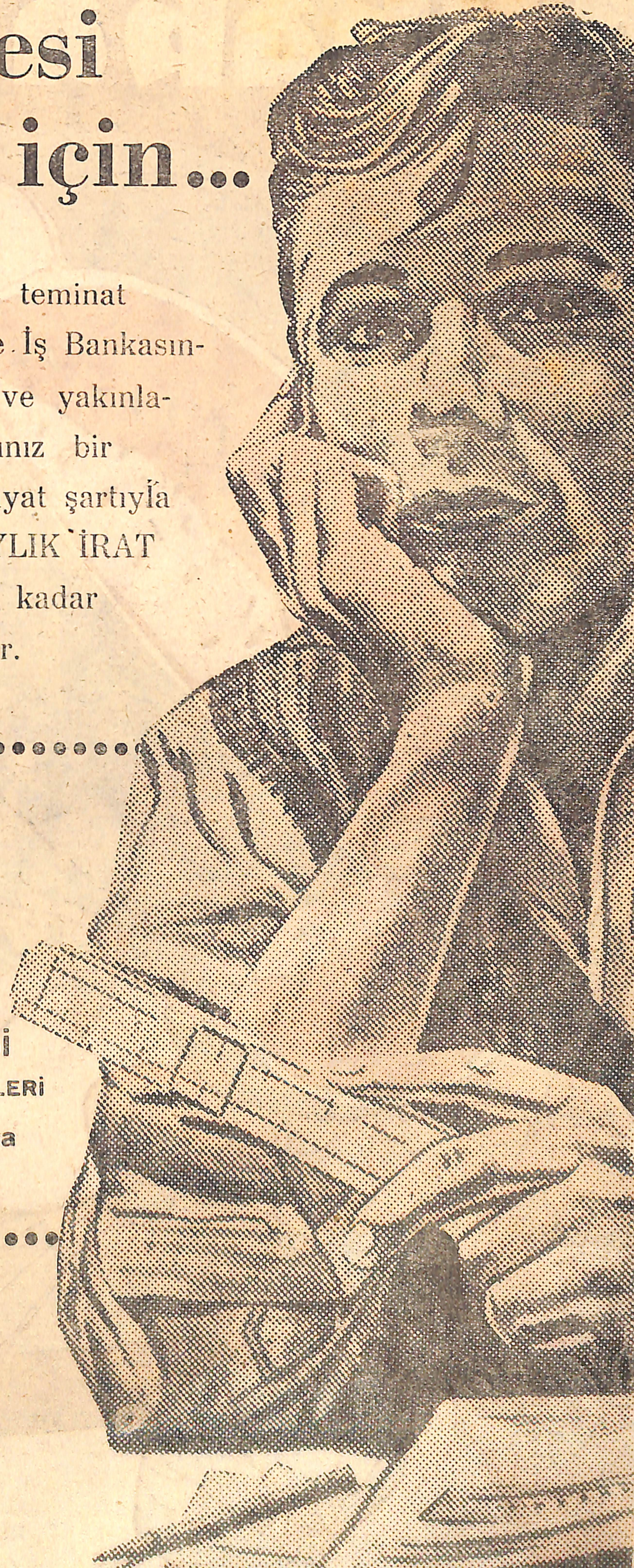
23 Ağustos çekilişinde

6

APARTMAN DAİRESİ

ÇOK ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

cem'an **800.000** lira

TÜRKİYE

BANKASI

AAL d - 454

SAYI : 333 C.: 13 31 TEMMUZ 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FIATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

Fareler ve İnsanlar

İKİNCİ Dünya Savaşının sonunda harbin acıları bitti, sulhun acıları başladı: Polonya, Romanya, Macaristan, sulhun ve zaferin kurbanlarıdır.

O kadar mı?.. İngiltere, milyonlarca can bahasına kazandığı zafere neler kurban etmedi ki?.. Nuri Sait Paşaya kadar!

Bütün bu insanlık acılarının bir tek büyük suçlusu vardır: Dünya kaderini ellerinde tutanların küçüklüğü...

Son politika şöhretleri içinde, bakışları günün sınırını aşan tek insan bulamazsınız.

İnsanlığın acısı, taaa Yalta konferansında başladı. Dünyanın hürriyetini Rusların kızıl pençesine teslim eden kimdir? Roosevelt'in sarsak elleri değil mi?

Gerçeği görmek lâzım: Atatürk'ün açtığı bayrak, bütün esir toprakları altın şafaklarla aydınlatıyor. Sahici devlet adamı, baş kaldıran kalabalığın üstüne halk çoğunluğunun suratına tükürdüğü adamlarla işbirliği yaparak yürümez, asıl işbirliğini o kalabalıkla elele vermekte arar.

Abdülnasır'ı Kremlin'in sofrasına altın bir tabak içinde, çöl güneşinde kızartılmış bir deve yavrusu gibi getiren demokrasiler mutfağının bunak ahçıları oldu... Suriyeler, Iraklar, hep o bitmeyen ziyafetin çeşitli çerezleridir!..

Lübnan'a, Ürdün'e asker çıkarmak, şüphesiz son çareydi. Ama, yanlış bir politikanın ... Arap milletleri ...

Amerika artık uyandı!..

Sulh — Sabah şerifler hayır olsun amca!..

artık yeni Nuri Sait Paşalarla idare edilemez!

Ne dedim?.. Bakışları günün sınırını aşan tek politikacı bulamazsınız dedim, değil mi?... Geliniz kulağınıza bir siyasî sır fısıldayım: Daha pek yakın bir günde, Türkiyenin ağzı Irak Başvekilinin kulağına:

— Üzücü haberler alıyoruz..

Diye komşu memlekette bazı gizli kıpırdamalar olduğunu fısıldayınca, Nuri Sait Paşa boğuk bir kahkahayla gülmüş:

— Kimmiş bu fareler?!..

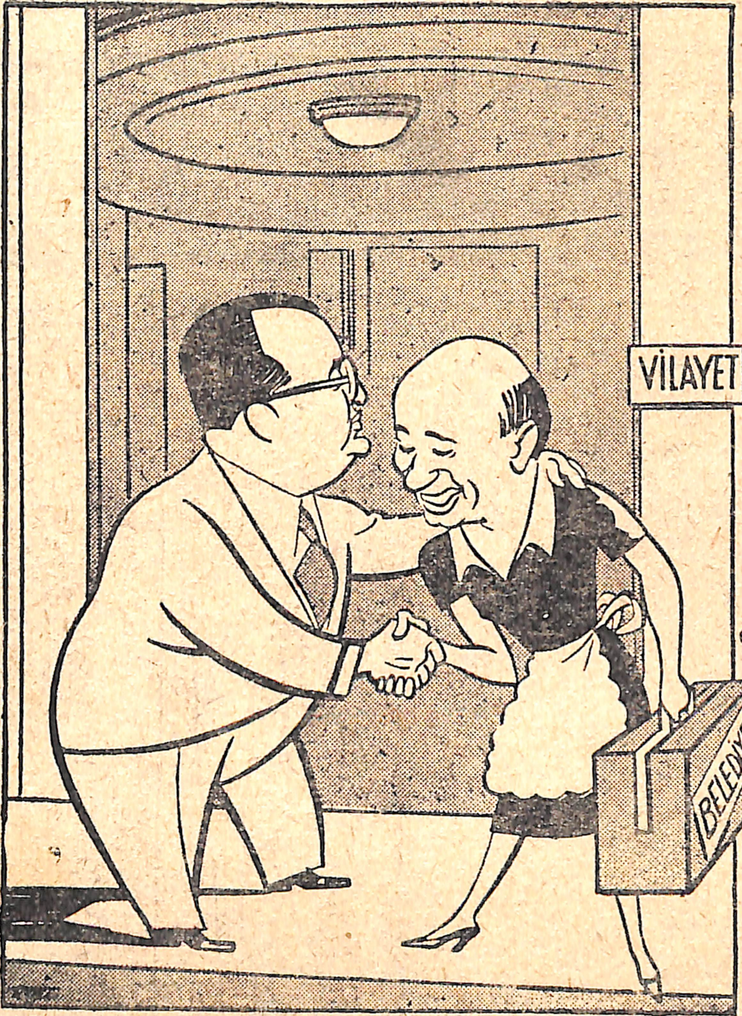
Düşmanlarını John Steinbeck'in, Fareler ve İnsanlarındaki dev pençeli Lennie'si gibi avucunda boğmaya alışmış ihtiyar politikacı, bu sefer tam tersine, zenne kılığında kaçarken sokak kalabalığının ayakları altında besli bir dişi fare gibi eziliverdi!

Milletlerin kader çizgisi 1914 savaşından beri değişmeğe başlamıştır: Birinci Dünya Harbinin sonunda, ellerinde yeni bayraklarla Osmanlı İmparatorluğundan ayrılanlar, İkinci Dünya Harbinin sonunda, İngiltere ve Fransa'dan ayrıldılar.

Asıl korkunç olan, bu yer yer açılan hürriyet bayraklarını, milletlerin eline, dünyanın tek esircisi Kruçef'in vermesidir!

Yusuf Ziya ORTAÇ

İki el bir baş içindir!..

El - İktidar...

BİR çok avukat yazıhaneleri nin duvarında şu levha asılıdır: «Eltadl-ü Esas-ül Mülk» (Bir ülkenin temeli adaletti.)

Islâhiye D. P. li Belediye Başkanı Mustafa Yırtar, Islahiye savcısını döğdü. Bu suçundan yargılandı. 6 ay hapis cezası giydi. Cezası tecil edilmedi. Bu cezayı Yargıtay da onayladı. Ama bay Yırtar cezaevine girmedi. Çünkü cezası affedilmişti.

★

Şimdi «El-adl-ü Esas-ül Mülk» sözünü silip, yerine şunu yazmalı: «El-İktidar-ü esas-ül Mülk.»

Nimet !

EKMEKLERİN alt yüzüne pul kadar bir etiket yapıştırılır. Bu etikette bir ad, soyadı, bir de yer adı vardır; ekmeğin pişirildiği fırın sahibiyle, fırının yerini gösterir. Ekmeklere bu etiketler yapıştırılmaya başlıyalı 20 yılı geçti sanırım. Ekmekler, eksik ağırlıkta, bayat, hamur, katkılı olursa, şikâyet edilebilsin, nerdeki fırında yapıldığı anlaşılsın diye bu etiketleri yapıştırıyorlar.

İzmir belediyesi hesaplamış, ekmeklere yapıştırılan etiketler yüzünden İzmir'de her gün 3 ton ekmek ziyan oluyormuş. İzmir'de 3 ton ziyan olursa, İstanbul'da etiket yüzünden ekmek ziyanı 10 tonu bulur. 10 ton, aşağı yukarı günde 15-16 bin ekmek... Buna Ankara, İzmir gibi büyük şehirlerimizi de katarsanız, etiket yüzünden her gün ziyan ettiğimiz ekmek, belki de 50 tonu geçer. Korkunç bir şey bu... Ya bir de etiket için harcanan kâğıtları düşünün...

Hem, bu etiketler neden ekmeklere yapıştırılır? Ekmekler bayat, hamur, eksik çıkarsa, yapan fırın belli olsun, şikâyet edilebilsin diye.

Avrupa'ya gidip gelenler, hep söylüyorlar; Almanya'daki, İtalya'daki, Fransa'daki pamuk beyazı, yumuşacık ekmekleri alın, bizim ekmeklere katık edip, yiyin.

Ekmekler bozuk, eksik, katkılı çıkacak da, etikete bakıp fırıncıyı şikâyet edeceğiz. Eksik çıksa, ne kadar çıkar? Kararla eksiltilenden daha da eksik çıkmaz ya... Hamur olsa, bozuk olsa ne kadar hamur, ne kadar bozuk olur? İşte kapkara ekmekler... Bundan daha bozuk, hamur çıkacak değil ya... Boşuna etiket koyup da kendi kendimizi kandırıp durmıyalım. O hiç olmazsa günde şu kadar ton ekmek, şu kadar ton da kâğıt ziyan olmaz.

Boşuna!

İSTANBULA bir film çevirmek için gelen Amerikan yıldızı, her gün bir yolunu bulup, gazetelerin birinci sayfalarına, zam haberlerinin arasına adını, resmini koydurtuyor. Bir gün bakıyorsunuz, müslüman olacağım, diyor. Ertesi gün, bunu yalanlıyor. Daha ertesi gün, müslüman oldum bile, haberiniz yok, diyor. Daha ertesi gün, müslüman olmuşum da benim bile haberim yok, diyor

Bizim için, yıldızın müslüman olup olmamasiyle hiç bir şey değişmez. kendisi için de öyle... Erkek olsaydı, belki sünnet olur da canı yanardı. Kadın olduğuna göre o bile yok. Boşuna ortalığı yaygaraya boğmasın.

Hizaya gel!

ESKİ zamanlarda çok sert bir kolağası, şimdiki adiyle bir önyüzbaşı varmış. Adamın bütün hayatı kışlada geçtiği, çantadan yetiştiği için saçından tırnağa kadar sert bir adammış. Bazı akşamlar, karısiyle, kiziyle gezmeye çıkınca, kız ikide birde geride kalırmış. Kolağası hemen durumu çakar:

— Kız! Anana bak, hizaya geeeeel!... diye bağırırmış.

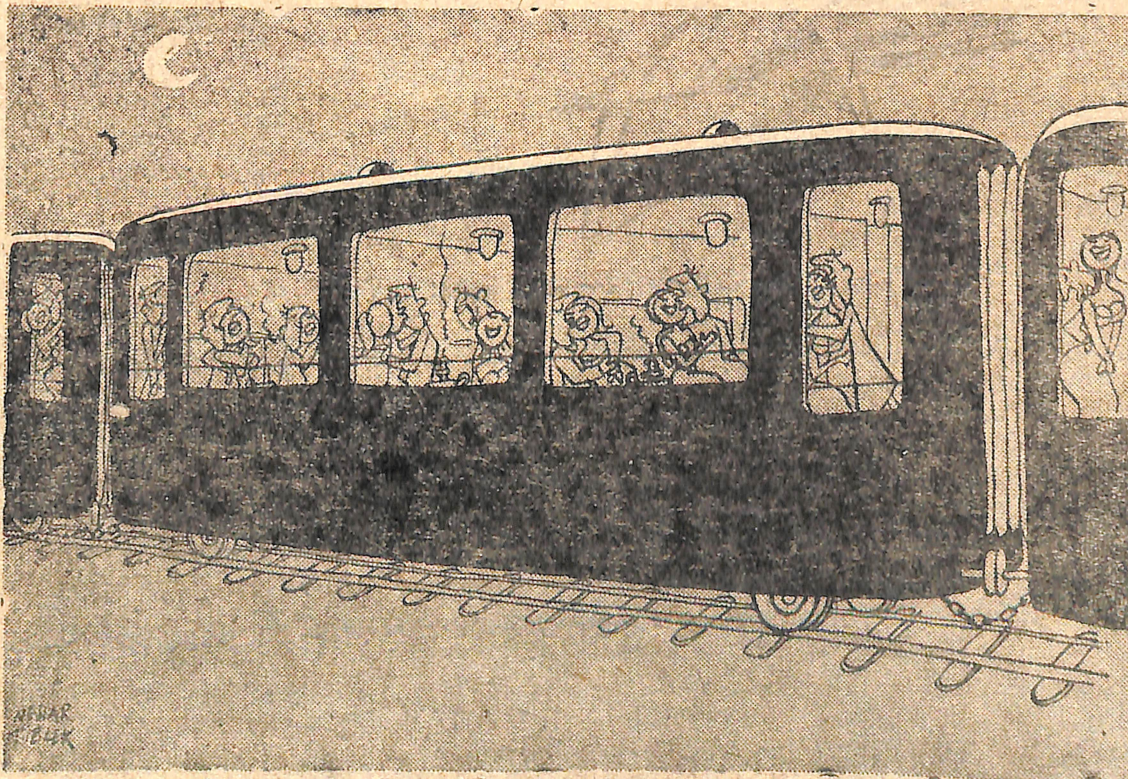
★

İstanbul gazetelerinin pek çoğu, günlerce, fiyatlarını 25 kuruşa çıkaracaklarını ilân edip durdular. Bu gazeteler arasında Havadis de vardı. Tam fiyatların 25 kuruş olacağı gün Havadis döndü, yanlışlıkla araya adımız karışmış, biz 15 kuruşta kalacağız, dedi.

Hah, şöyle. Bunu daha önceden sorup, öğrensene!

— Havadiiis!.. Ankaraya bak hizaya geeeel!...

Ampul yokluğundan mum yakılıyor.. (Gazeteler)

Mum söndü!..

KIRK-anbaR

ŞEHRİMİZ İKİ OTELE KAVUŞUYOR

MÜJDEMİ VER

Kurak mevsim

SULAR İDARESİ

HRRRRRRRRRRR

Gazetelerin temel direkleri

RESMİ İLAN

Brigitte Bardot

Yaz ucuzluğu!

Erkek giyiminde « Jet Modası »

ŞİKAYET BÜROSU

-AL SANA BİR KUYRUK DAHA..

Şehirde şikâyet büroları kurulacak

ATA SÖZLERİ

ATALARIMIZ, yüzyıllar boyunca değerini, doğruluğunu kaybetmeden dillerde dolaşan sözler söylemişlerdir. Ama, dikkat ediyoruz, son yıllarda, bu eski hikmetler, eski değerini hayli kaybetti.

Bu yazıda, birkaç örnek verelim:

1 — «Ne verirsen elinle, o gider seninle!»

Mübarek cedlerimizin bu sözü artık hiç bir ciddî mâna ifade etmemektedir. Çünkü, ne verirsen elinle, o gider alanla!...

Bu ata sözünün zamanımıza göre en doğru şekli ancak ilk kelimenin değişmesiyle şöyle olmalıdır:

«Ne alırsan elinle, o gider seninle!»

2 — «Pireyi deve yapar!»

Bu sözdeki mübalâğa payı, zamanımızdaki politika atmasyonları yanında, deve değil, pire kadar kalmaktadır.

Esasen günümüzün açıkgöz insanları pire gibi küçük şeylerle uğraşmaya tenezzül etmiyecek kadar büyük işler peşindedirler. Bundan dolayı, değeri düşen, modası geçen bu ata sözünün de yine ilk kelimesi değiştirilerek şu şekilde yenilenmesi uygun olur:

«Parayı deve yapar!»

3 — «Minareyi çalan kılıfını hazırlar.»

Bu atasözü de minare gibi işe yaramaz, ufak tefek şeyler çalan eski zamanın tok sözlü, beceriksiz hırsızları imiş. Çağdaş hırsızlarımız, asansörlü şeyler dururken minareye tırmanmıyacakları için, bu vecizenin de artık şu şekilde söylenmesi doğru olur:

«Apartımanı çalan kılıfını hazırlar!»

4 — «Atı alan Üsküdarı aştı!»

Bunun da modası geçmiş bir atasözü olduğu her kelimesinden belli!

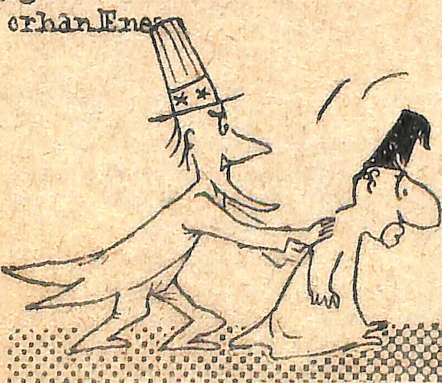
Bir kere at, artık taşıt olmaktan çıkmış, yalnız Veliefendi çayırı ile Ankara Hipodromunda koşturulan kumar âleti olmuştur. Sonra, araba vapuru sayesinde Üsküdar da aşılacak bir mesafe olmaktan çıkmıştır.

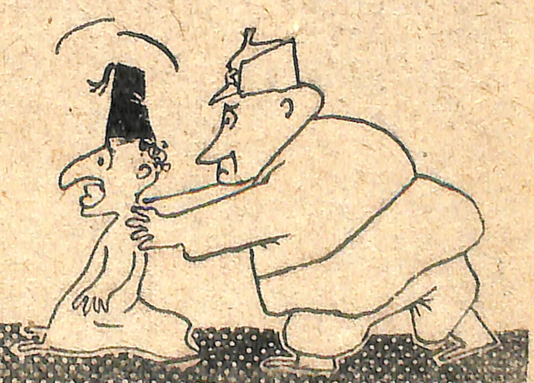
Onun için, bu eski zaman lâfının da şu şekle konulması uygun olur:

«Dövizi alan gümrüğü aştı!»

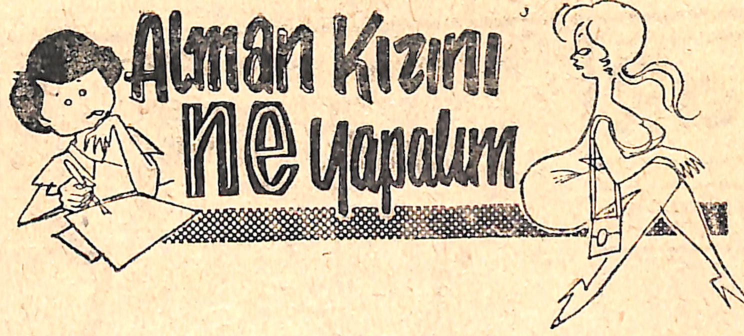
AKBABACI

orhan Enes

İkisi birden — Korkma! Arkanda ben varım!..

Yazan : **AZİZ NESİN**

BİRİ rejisör, biri film yapan, biri de filme para koyan üçü birden geldiler:

— Aman, bir senaryo... dediler.

— Senaryoyu anladım, ya bu «aman» ı ne oluyor?

Yahu ben «Aman baba» mıyım? Bir insanın hiç hatırlanmamasındansa, hiç olmazsa amana düşünce hatırlanması yine de bir şeydir.

Bir Alman film firmasiyle ortaklaşa bizimkiler bir film yapacaklarmış. Acele, çok acele, ama çok çok acele bir senaryo isteniyormuş. Bu «aman», işte bu aceleden ötürü.

— Nasıl bir senaryo istiyorsunuz? diye sordum.

Anlattılar. Turistik bir komedi filmi olacakmış. Bir Alman kızı Türkiye'ye gelecek, burda onu birisi gezdirecek.

Bunu öğrenince ilk sözüm:

— Olmaz! demek oldu.

— Neden?

— Ne demek neden? Bir turist Alman kızı buraya gelir de hiç onun başından geçenler filme alınabilir mi? Bir kere film müstehcen olur. Sonra da... Daha neler var.

— Ama turistik filmler şimdi moda. Hem de turistik film yaparsak, resmî makamlardan yardım da görürüz.

— Vallâ siz, bir Alman kızının burada başından geçenleri filme alırsanız, değil resmî makamlardan yardım görmek, Alman kızının başına gelenlerden daha sunturlusu sizin başınıza gelir.

Bir türlü anlamadılar. Ne demek istediğimi iyice açıkladım:

— Alman kızı gelecek. Nasıl gelecek, Tanrı bilir. Onu kaçıracaklar, dağa kaldıracaklar. Diyelim, şansı yokmuş ta kızın, kaçırmadılar. İstanbul'a geldi. İstanbul otellerinde yer bulamıyacak. Diyelim, şansı yokmuş ta kızın bir otelde yer buldu. Bu kız otomobile binecek. Karaköy'den Eminönü'ne gitmek isterse, şoför onu akşama kadar dolaştırıp Eminönü'ne öyle getirecek. Haydi diyelim, kızın şansı yokmuş ta şoför kazıklamadı. Bu sefer Kapalıçarşı'da tarihi eşya diye, nargile marpuçu, aptes hane ibriği, hamam nalını, kasap satırı satıp kazıklıyacaklar. Diyelim, kızın şansı yokmuş ta Kapalıçarşıda kazıklanmadı, o zaman da Sulukule'ye gidip turistik bölgemizi, turistik çingene kavgalarımızı seyredecek. Diyelim bu da olmadı, kız taksi arayacak bulamıyacak. Yıkıntılı sokaklarda gezerken bir çukura düşecek. Beyoğlu'nda giderken lâf atacaklar. Yalnız lâf atsalar iyi, daha neler atacaklar. Tozdan, dumandan kızın yüzü gözü belli olmayacak.

Doğrusu çok güzel bir turistik film olur olmaya, ama oynatmazlar.

O zaman:

— Santimantal komedi istiyoruz, dediler. Romantik, lirik bir komedi. Bu dediklerimiz doğru olmaya doğru ama, siz...

Film, yalnız Türkiye'de oynasa iyi. Dünya piyasasına çıkacakmış. Bence, dünya piyasasına çıkacak bir filmde, filmin başarı kazanması için, önce o memleketin gerçekleri bulunmalıdır.

— Ben yapamam! dedim, profesyonel senaristlerimiz var. Onlar bu işi daha iyi kıvırırlar.

— Ama siz çabuk yazıyorsunuz. Bize de senaryo acele lâzım. «Roma Tatili, İtalya hâtıraları, Venedik Tatili» filmleri gibi romantik bir komedi olacak.

— Peki, yazayım, dedim.

— Ne zaman bitirirsiniz?

— Gece gündüz çalışırsam, on beş günde film hikâyesini yazabilirim.

Sonra senaryosu yapılır.

— Aman... dediler.

— Eh öyleyse bir hafta...

— Aman...

— Üç günde yapmaya çalışırım.

— Bize iki günde lâzım. Ama yarın akşam verirseniz iyi. Sabaha verseniz daha iyi Hattâ şimdi verebilseniz...

Bunları, akşam üzeri koşuşuyoruz. Ertesi akşam gelip film hikâyesini alacaklar. Tanrı bilir ya, Senaryo yazmaktan çok, bir işe yaramış olmak için kolları hemen sıvadım. İlk önce bir Alman kızı İstanbul'a gelecek. Bu Alman kızı durup dururken de İstanbul'a gelmez ya. Kızı İstanbul'a getirmek için bir sebep bulmalı. Kız neden gelir? Bu İstanbul, Paris, Roma, Londra değil ki, kız salt gezme için gelsin? Hem İstanbul'a gelecek, hem de burada bir Türk delikanlısına âşık olacak. Böyle istiyorlar. Gidip te bir Türk delikanlısına âşık olayım diye Alman kızı İstanbul'a gelir mi? Ne yapsak, bir türlü de gerçekçilikten ayrılamıyoruz. Gazetede okumuştum. Bir Japon kızı, bir dergi eliyle, Paris'li bir delikanlıyla mektuplaşmaya başlar. Mektupla sevişirler. Japon kızı Paris'e gidip sevgilisini görünce hayal kırıklığına uğrar. Bu sevginin sonu facia olur. Paris'li delikanlı, Japon kızını öldürür. Şimdi bu mektupla sevişme günümüzün gerçeği. Bu noktadan kalkarak, Alman kızını İstanbul'a getirttim.

İstanbullu, Almanca bilen bir delikanlı bir Almanca dergi alıyor. Dergide, bir kızın yabancılarla mektuplaşmak istediğini okuyor. Kıza mektuplar yazıp, Türkiye fotoğrafları gönderiyor. Alman kızı, bu fotoğrafları görünce:

— Aman ne güzel yerler, şuralarını bir gidip göreyim, diyor.

Ya annesi, ya da başka bir Alman kadınla İstanbul'a geliyor, delikanlı ile buluşuyor. Buluşunca ne olur? Sevişirler. Sevişiyorlar. Araya başka komik olaylar da karışıyor ama, ben onları anlatmıyorum.

Kız geldi, sevişiyorlar da. Arada komiklikler de var. Şimdi ne olacak? Bunlar Türkiye'nin turistik bölgelerini gezecekler. Durup dururken de Anadolu gezilmez ya... Yine bir sebep bulmalı.

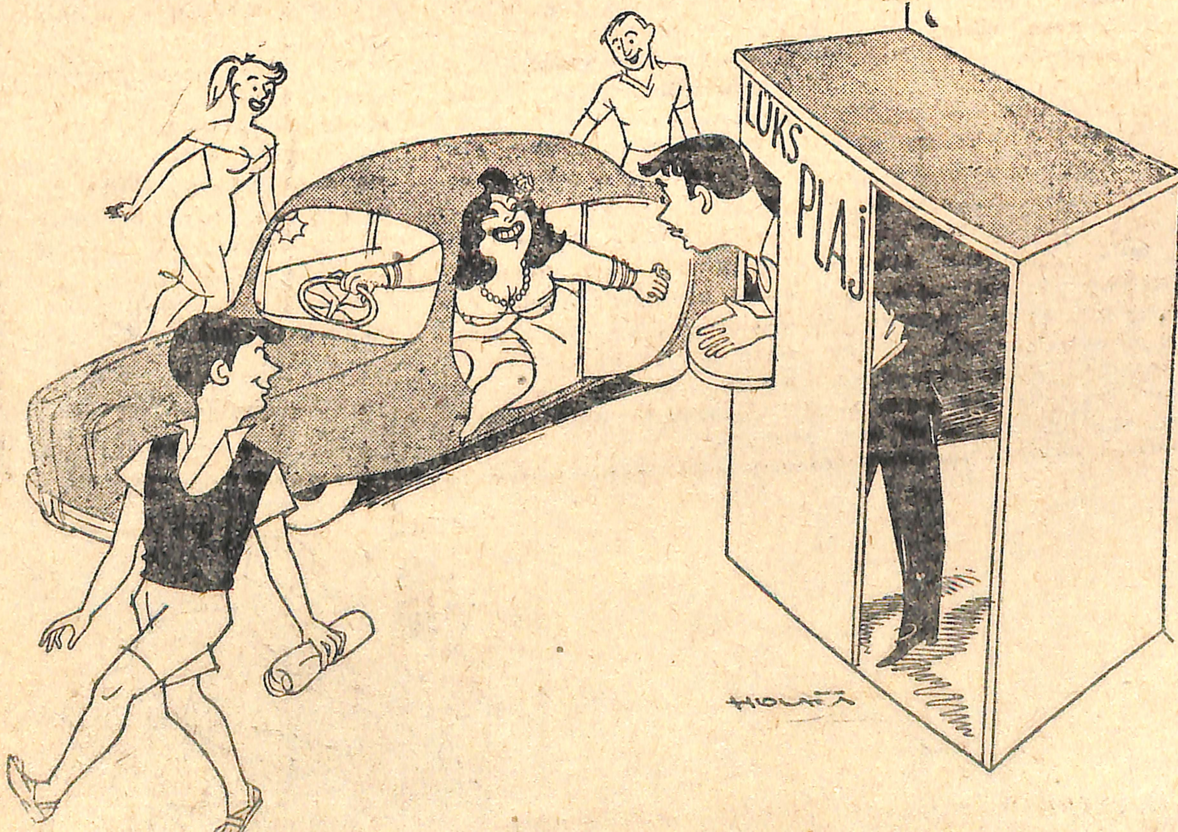
O zaman aklıma başka şey geldi. Alman kızı arkeologmuş. Türkiye arkeolojisi üzerine bir doktora tezi yapacak. Bizim üniversiteye baş vuruyor. Bir arkeoloji doçenti, kıza yardım ediyor, istediği bilgileri mektupla yolluyor. Kız İstanbul'a geliyor. Kendisine yardım eden doçente teşekkür ediyor. Sonra doçentle kız kırıştırmaya başlıyorlar. Beraber vapura, trene, uçağa, arabaya, eşeğe binip Anadoluyu geziyorlar. Anıtların harabelerinde sevişiyorlar. İyi... Peki sonra?

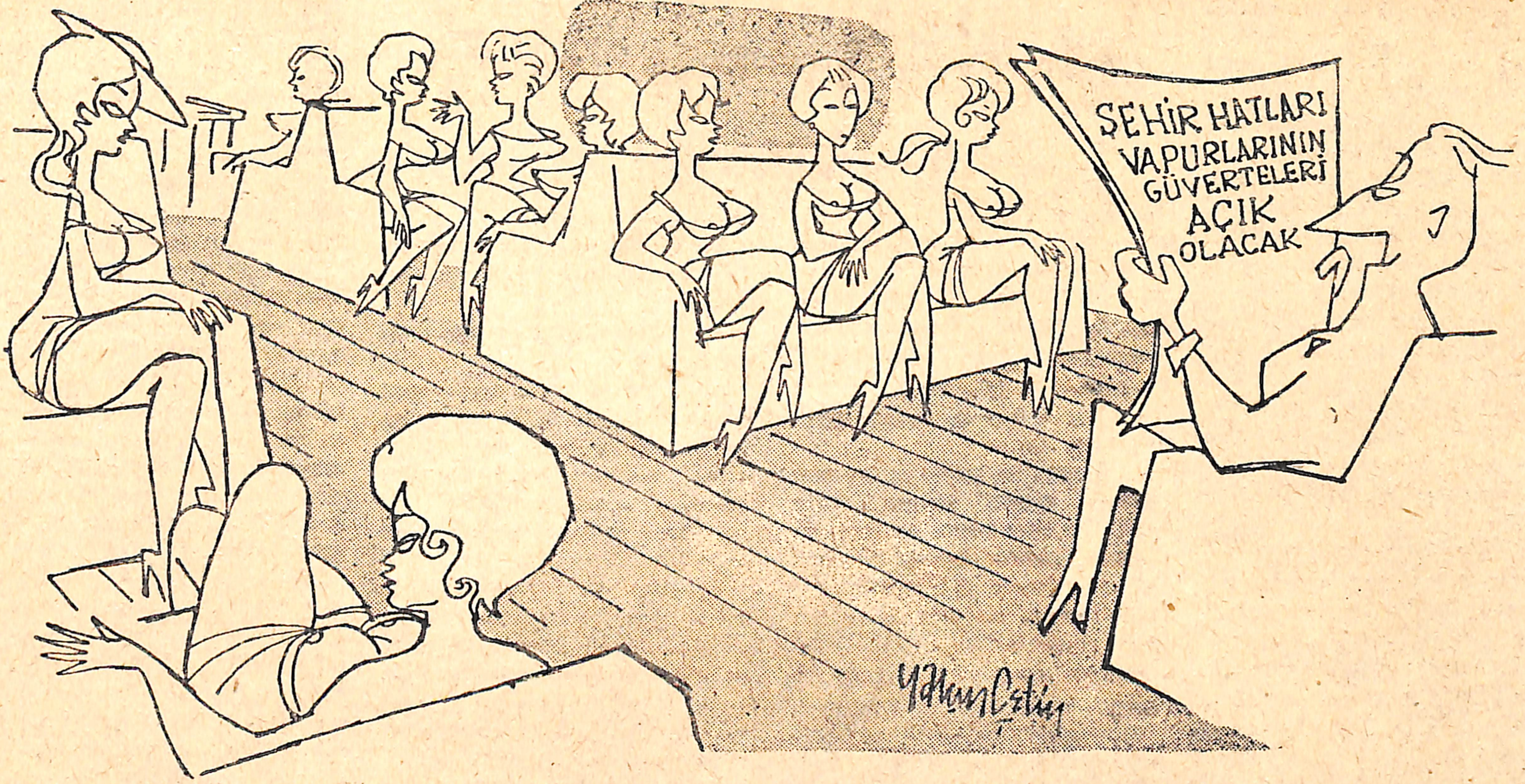
Ertesi akşam filmciler geldi. Senaryo hikâyesini beğendiler. Hele aradaki komikliklere bayıldılar.

— Buraya kadar oldu, dedim, ama bundan sonrası [illegible] bir türlü.

— Neden? diye sordular.

— Alman kızı geldi, Burada delikanlı ile gezip duruyorlar. Peki, sonra ne olacak?

YAZISIZ!..

— Nasıl göndereceğiz? Delikanlı ile sevişmediler mi? Giderken bir sebep olacak.

Hep beraber o sebebi düşünmeye başladık. Bulamadık.

— Peki, kız gitmesin Almanya'ya, burada kalsın. Delikanlı ile evlensin.

— Olmaz. Bir Türk delikanlısının yabancı kızla evlenmesini iyi karşılamazlar. Hayatta olur ama, filmde olmaz. Kötü propaganda diye müsaade etmezler. Hem sonra, ayrılacaklar ki, filmin sonu romantik olsun.

— Öyleyse, delikanlı kıza «müslüman ol da evlenelim» desin. Kız da müslüman olmam, desin. Ayrılsınlar.

— O da iyi propaganda değil. Doçent böyle şey söylemez.

— Doçentin amcası söylesin. Müslüman olmadan o kızla evlenirsen, seni mirasımdan mahrum ederim desin delikanlıya. Kız da bunu duysun. Delikanlıyı, mirasından etmemek için gitsin.

— Film dışarda da oynayacak.

— Peki, ne yapalım?

— Kızın anası, kızın müslümanla evlenmesine razı olmasın...

— Bırakın şu din meselesini. Kız Almanya'da nişanlı olsun.

— O zaman Türk delikanlısına nişanlısını tercih etmiş olur. Burada film tutmaz.

— Allah Allah... Peki, ne yapacağız bu kızı?

— Kızın bir hastalığı olsun. Doktorlar evlenmesine müsaade etmesinler.

— Fena değil ama, o da çok acıklı. Komedi filmi olacak.

— En iyisi kız Avrupalı terbiyesiyle yetişmiş olduğundan bizim buraya alışamasın. İlk günler sevgi ateşiyle farkına varmasın kız. Ama, sonra aralarında çatışma başlasın.

— Ooo... O hiç olmaz.

— Peki, bu kızı nasıl Almanyaya gönderelim?

— Öyle, kendiliğinden gitsin. Geldi, gezdi, gördü, gidiyor.

— Delikanlı ne olacak? O kadar seviştiler.

— Öyleyse burada kalsın, evlensinler.

— Olmaz...

— Öyleyse Türk delikanlısı evli olsun. Kız bunu sonradan anlasın.

— O hiç olmaz. Bir Türk aile reisi, filmde karısına nasıl ihanet eder?

Bir türlü işin içinden çıkamıyoruz. Alman kızını buraya getirdik. Ne burada bırakabiliyoruz, ne Almanya'ya gönderebiliyoruz. Alman kızı elimizde kaldı.

Filmciler gittiler, bir daha da görünmediler. Aradan iki ay geçti. Ne yaptılar bilmiyorum. Ama benim başıma Alman kızını belâ ettiler. Ben şimdi bu kızı ne yapacağım? Gece gündüz, aklımda hep Alman kızı... Ne yapayım kızı? Bir kere de buraya getirdik. Ne kalabiliyor, ne gidebiliyor. Ne yapacağımı düşünmekten işten güçten oldum.

Ne yapacağımı biliyorum ama, filmde olmaz.

Aziz NESİN

Temiz su!

Büyük bir bakkaliyenin önünde buluştular. Biri ötekine sordu:

— Ne o, peynir mi arıyordun?

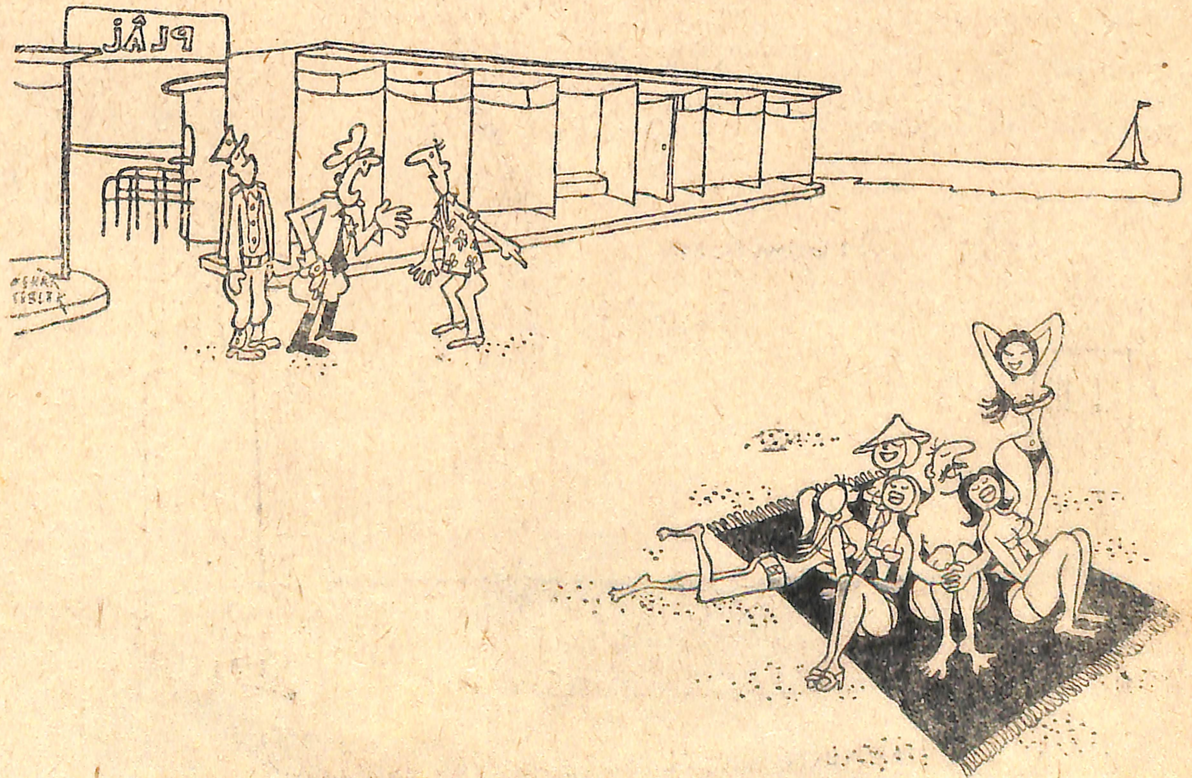
— Hayır, iyi suyun gelip gelmediğini sordum. İki haftadır yarın, öbürgün diyerek bizi savsaklıyorlar.

— Canım, sen de benim gibi terkos suyunu temizle de öyle iç..

— Nasıl?

— Gayet kolay, ben evvelâ suyu ince bir süzgeçten geçiriyorum, sonra kaynatıyorum, soğuyunca rakıya katıp öyle içiyorum. Öyle hafif, öyle lezzetli oluyor ki, bir oturuşta beş altı bardak yuvarlıyorum.

Şeker istifçiliği yapanlar takip edilecek.. (Gazeteler)

Polis — Çabuk gösterin bana bakayım, şeker istifçiliği yapan kim?..

Demokrasi Kadayıfı

 ADNAN VELİ

KEMAL AYGÜN, İstanbula Belediye Başkanı seçildikten sonra, işten baş kaldıramaz olmuştu. Şehrin dertleri bir türlü bitip tükenmek bilmediği için, Yeni Başkan, sabahın yedisinden akşamın geç saatlerine kadar çalışmak zorunda kalıyordu. O gün de zam için Belediyeye baş vuran otelcilerin, hamamcıların, şoförlerin temsilcilerini kabul edecek, kendileriyle görüşecekti.

Zile basıp odacıyı çağırdı:

— Bekleme odasında kimler var, dedi.

— Beyim, bekleme odası düğün evine döndü. Zam varmış diye duyan geldi. Hepsi sizi bekliyor.

— Çağır bakalım otelcilerin temsilcisini...

— Başüstüne beyim...

Odacı, biraz sonra, yanında şişman, orta boylu, hırpani kılıklı biriyle geri geldi. Adam temenna ederek Aygün'ü selâmladıktan sonra ellerini karnının üstünde kavuşturup, mektup okur gibi konuşmıya başladı:

— Yüksek beyim, zâtı âliyyenizin İstanbula reyiz başkanı tâyin olunca biz otelciler üç gündür bayram edip sizi tebrik etmek için oy birliğiyle beni seçtiler. Allah sizi başımızdan ayırmasın beyim... İstanbulda şimdiye kadar çok belediye başkanı geçmiş ise de, sizin gibi insaniyetli bir zat ne gelmiştir ve ne de gelecektir. Herkesin derdini dinleyip çaresini bulduğunuza dair Keşan otelinin sahibi Keşanlı Şaban bey sizin için çok iyi lâflar söyledi. İyi adamın hali yüzünden belli olur zaten... Sizin yüzünüze bakıyorum da, yüzünüz bana diyor ki «ben çok merhametli bir adamım» diyor.

— Teşekkür ederim. Derdiniz nedir bakalım sizin?...

— Ah beyim, bizim derdimizi hiç sorma. Derdimiz düşman başına...

— Anlatın bakalım canım...

— Arzedeyim beyim... Biliyorsunuz, memleketimizde, çok şükür kalkınma ve refah pek ziyadeleşti. Para bollaştı. Köylü efendimizin istirahati yükseldi. Reşat, iki yüz lirayı geçti... Bolluk pek çoğaldı. Bu bolluğun sonu nereye varacak beyim... Her gün çok adam zengin oluyor. Sokaklarda zenginden geçilmiyor. Otelciler niye zengin olmasın beyim?...

— Canım, otelciler zengin olmasın diyen var mı?...

— Beyim, bu tarife ile otelciler katiyen zengin olamaz. Zarar eder. Bir kere bizim otellerimizin masarifi çoktur. Senede iki defa çamaşır yıkanır. Bir yatak çarşafı bir senede iki defa yıkanırsa buna çarşaf mı dayanır?... Vatandaşlar şimdi bol bol yemek yiyerek şişman oldular. Şişman adam yağlanır. Bir insan yağlanmıyıdı, arkasından bitlenir. Kalkınma bitleri eski zaman bitlerine benzemiyor beyim... İlâcı bir sefer sıkınca ölmüyor beyim. Birinci seferinde sersem oluyor. İkinci seferinde fenalık geçiriyor. Üçüncü seferinde bayılıyor. Dördüncü seferinde ağırlaşıyor. Beşinci seferinde komaya giriyor. Ancak altıncı seferinde ölüyor. Bu kadar ilâça para mı dayanır beyim?...

Bizim otelcilerin en büyük meselesi polis meselesidir beyim... Otele bir bay ile bir bayan gelince biz bunlara «yasaktır» diyoruz. Halbuki turizim kanunları «katiyen yasak olamaz» diyor. Plâjların aile kabinesi turizim oluyor da, acaba oteller niçin turizim olamıyor? Maruzatım bu kadarla bitmez ama, başınızı ağrıtmayı münasip göremedim. Zâti âliyeniz elinizi vicdanınıza kovduktan sonra, bize zam yapınız beyim.

Aygün başını salladı:

— Size cevap vermeden önce arkadaşlarla görüşmeliyim. Durumu inceler, bir hafta sonra cevabınızı bildiririm

— Cenâbı Allah Kemal beyimizden razı olsun beyim...

Adam, tekrar bir temenna edip çıktı. Aygün, zile basıp odacıyı çağırdı:

— Muhallebicilerin temsilcisi gelsin, dedi.

Odacı fırladı. Uzun boylu, zayıf sarışın bir adamı kolundan tutup içeriye aldı. Muhallebicilerin temsilcisi İlyas, belini büküp Belediye Başkanını selâmladı. Aygün:

— Sizin isteğiniz nedir? diye sordu.

— Beyim, sizi karşımızda görmekle sevinç ve bahtiyarlığımızı anlatmak mümkün olmadığı gibi siz başkanımı, partiye candan bağlı olan bütün muhallebiciler namına en kalpten ve halis tebriklerimi selâmlıyarak sunarız ve memleketimizdeki yükselme ve kalkınma çoğaldıktan sonra bütün esnaf çok para kazanırken ve zengin olurken ve sütçüler bol bol süt çıkararak bize pahalı satmaktalar olup, yüksek partimizin sayesinde inekler bu kadar coğalınca sütleri de bol olup bu sütleri peynircilere vererek ve muhallebicilere az süt vererek esnafımızı zorla süte su katmak mecburiyetinde bırakıyorlarsa da, esnafımızın sütü bozuk olmadığından muhallebi ve kazandibi ve aşure ve keşkül ve sütlâç ve tavukgöğsü ve ekmek kadayıfı ve tel kadayıfı ve tulumba tatlısını halis süt ile pişirerek müşterilere verdiğimiz zaman masrafı ziyade olduğundan, hiç bir esnafımız zengin olamadığı için ve ileride zengin olmak için bu günden daha iyi fırsat bulunamıyacağı için, büyük haksızlık teşkil ederek ikinci ve en önemli derdimize geçtiğimde diyebilirim ki, İstanbuldaki bütün işkembeci dükkânları, muhallebicilerin hakkı olan işkembeleri kâmilen toplayıp muhallebicilere işkembe bırakmadıkları için bu haksızlığı telâfi etmek için çünkü işkembeciler eşek işkembesiyle de çorba yapabilmekteler olup koyun ve sığır işkembesi ancak tavukgöğsü yaparken kullanıldığı için yüksek partimizin en kısa zamanda bir işkembe fabrikası açmıya karar vermesini ve fabrika açılıncıya kadar Marşal yardımından sığır işkembesi idhal ederek muhallebici kardeşlerimizi bu sıkıntıdan kurtarmasını candan dileyerek şeker darlığından dolayı biraz sıkıntımız mevcut olmakta iken muhallebi yapmak için eğer şeker bulunmıyacaksa bal kabağını pekmezin içinde ezerek ve içine mısır unu katarak ve hepsini birden lohusa idrarında sulandırarak demokrasi kadayıfı yapmak zorunda kalırsak, ekmek parası için katlandığımız bu felâketten dolayı mesuliyet bize ait olamıyacağı için muhallebi tarifelerine zam yapmanızı siz büyüğümden en candan temennilerimle rica eder ve sizi saygı ile selâmlarım beyim...

Kemal Aygün'ün başı ağrımıya başlamıştı:

— Bir hafta sonra gelip cevabınızı alın, dedi.

Adam, selâm vererek çıktı. Ondan sonra odacı içeriye şoförlerin temsilcisi Destursuz Süleyman'ı soktu. Süleyman, Belediye Başkanını, yerlere kadar eğilip selâmladıktan sonra:

— Evvallah Kemal abicim, dedi. Allah seni başımıza hızır gibi yolladı anam avradım olsun...

Aygün biraz şaşırdı. Büyük bir ciddiyetle:

— Sizin isteğiniz nedir? diye sordu.

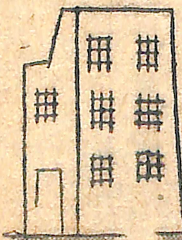
— Dur be abicim, söyliyeceğim elbet... Sen önceden altıncı şube müdürü iken benim ehliyeti almıştın ama, eğer ki içimde sana karşı toplu iğne başı kadar bir gücenekliğim varsa, Cenâbı Allah da beni, kör lâğıma şamandıra yapsın.

Biz şimdi bütün arkadaşlar kafa kafaya verdik. Bendenizi mümessil temsilcisi yaptılar. «Git şu Kemal ağabeye, halimizi naklet» dediler. Ben de şıpınişi kalkıp geldim.

— Peki, derdiniz ne sizin?...

— Derdimiz âşikâre abicim... Bu tarifelerle İstanbulda taksi yürümeeeeeez. Çünküm masarifimiz ziyade... Söz temsili sırf ben, günde iki paket Yeni Harman içerim. Akşamları da bir küçük şişeyi devirmezsem, o gece çalışamam. 37 numaradaki Despinanın da onbeş kâğıt, gündeliğini yatırırım. Dedenin tekkesinde iki de zar salladın mı, yüz kâğıdı erittin demektir. Karaköyden Cağaloğluna 30 kuruşa adam taşımakla olur mu bu iş

Hürriyet heykeli

VASITA:

Araç. Meselâ tramvay, tünel, vapur birer nakil vasıtasıdır. Aracı anlamında da kullanılır. İki gönül arasında muhabbet aracılığı yapanlara da vasıta derler!

VİSKİ:

Bir çeşit içki. İyisi İskoçyada yapılır. Pahalı olduğu için, kibarlar içer. Kokusu, biraz ezilmiş tahtakurusunu andırır!

Bir ziyafet sofrasında, viskiyi üst üste çeken şair, coşarak, şu beyti söylemiştir:

Gitmeden sevdiceğim post elden,
Çekelim viskiyi en dost elden!

Hekimlerin dediğine göre, viski damarları açar ve bazı kalp hastalarına iyi gelirmiş. Galiba bundan dolayı, son zamanlarda ilâç yerine büyük miktarda viski getirilmiştir!

VALİ:

Bir vilâyetin idaresini elde tutan en büyük sivil memura vali derler.

Son aylarda, bu kelime, Bern sefirimiz Profesör Dr. Fahrettin Kerim'in soyadı olmuştur.

Minimini valimiz,
Ne olacak halimiz?

Tekerlemesi üstad için söylenmişti, asıl şimdi tekrarı yerinde olur!

VEZNEDAR:

Para alıp veren memur. Kasa anahtarını elinde tutan vezne memuru. Avucunu yalayıp yalayıp para sayan züğürt kişi!

Bazıları, yollarını şaşırıp kaybolma illetine tutulurlar!

VİCDAN:

Hak, insaf gibi anlamlara gelir. Artık kullanılmıyor. Türk dilinde karşılığı «bulunç» muş. Henüz buna da ne kalemler alışık, ne kulaklar!

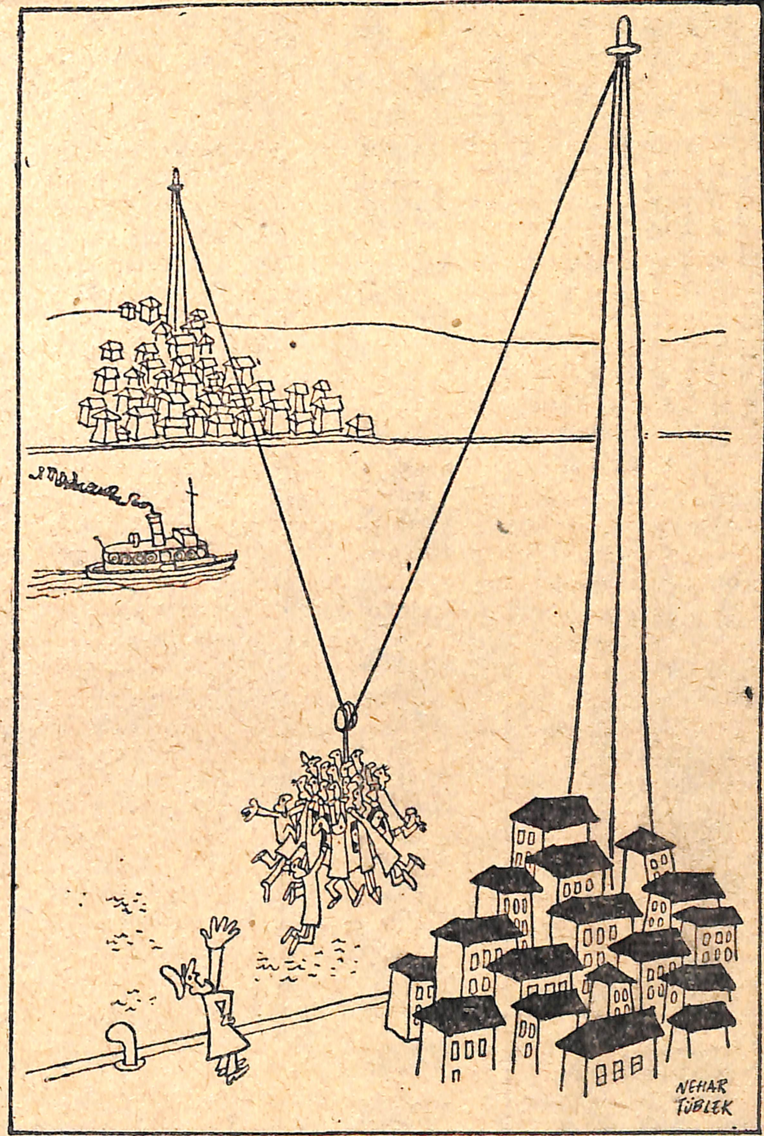
Vicdan, eskiden hizmetçi kızlara, beslemelere, ahretliklere verilen isimdi!

Tevfik Fikret, bir isyan şiirinde:

Millet yaşamaz hakka tahassürle solurken,
Susun diye vicdanlara yumruklar inerse!

Demişti. Demek, o devirde henüz vicdan varmış!

Boğaza telefrik kurulacak.. (Gazeteler)

Memur — Ne yapıyorsunuz yahu, bu otobüs değil!..

bulunmaz, müşteride vicdan bulunmaz, trafik polisinde insaf bulunmaz. Sonra İstanbulda şoförlük et. Vallahi abicim, sırf istimlâk yollarının tozuna toprağına bulanmıya ben kendi hesabıma yüz kâğıda razı olmam. Geçende benim arabaya turist denen bir deyyus binmişti. Adımını atar atmaz, saati aç diye diklenmez mi?... Açardın açmazdın derken, baktım ki herif Tophane dayağı yememiş. Suratının orta yerine bir sağdan, bir soldan iki tane lâhmacun koyunca herifin suratı, veresiye kazılmış boşnak mezarı gibi yamru yumru oluverdi. Zaten kabahat o turistlerde değil, onları turist diye İstanbula kabul edenlerde... Neyse abicim, başını ağrıtmıyayım. Bu bizim derdimize anca sen derman olursun. Eski ahbaplığı dasemi itibara alaraktan, bir ağabeylik yapacaksın bu mazlum şoförlere...

Aygün epi sinirlenmişti. Ama belli etmemiye çalışarak:

— Haftaya gelin, cevabınızı alın, dedi.

Destursuz Süleyman, elini göğsünün üstüne bastırarak Belediye başkanını selâmladı:

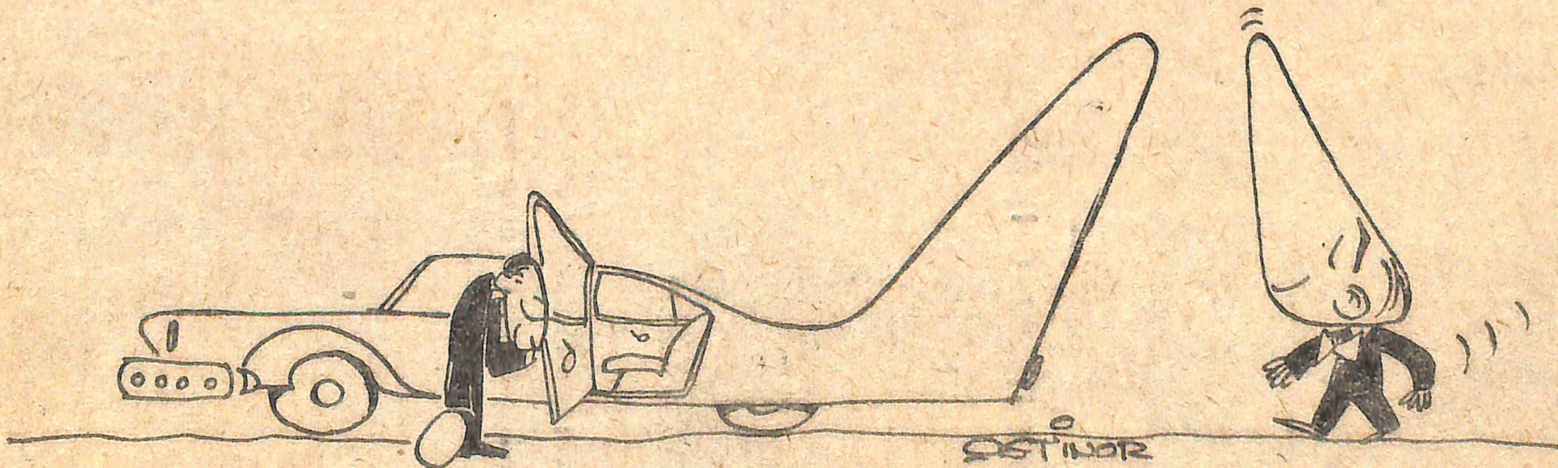
— Allah da senin kalbine göre verir elbet... Sen şu işin bir yolunu bul, biz de senin adını şu İstanbulda göklere çıkarmazsak, yetmiş yedi sülâlemizin ervahını çitlenbik duasiyle ütüle... Hadi eyvallah, nonoş abicim.

Süleyman kapıdan çıktığı vakit, Aygün'ün kaşları iyice çatılmıştı. Odacıyı çağırıp:

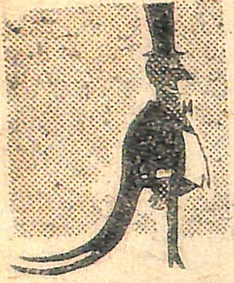
— Dışardakilerin hepsi zam için mi bekliyorlar? dedi İçlerinde zam istemiyen yok mu?...

— Beyim, on dakika önce emekli bir memur vardı «Bu bolluk, bu ucuzluk bizimkilerin sayesinde olmuştur. Şehirli refah içinde kulaç atıyor. Mesut halkın şükranını Belediye başkanına arzetmiye geldim» diyordu. Meğer herif deli imiş. Onu da tımarhaneye götürdüler beyim...

Adnan Veli

YAZISIZ!..

HEDEFİMİZ

YAĞLI

KUYRUK

Temmuz

31

Perşembe

1958

Kuyruk

BAĞIMSIZ BAĞSIZ, İPSİZ SAPSIZ, TAM TARAFSIZ GAZETE

S. ZAMBAK AİLE GAZİNOSU

Yüksek ses sanatkârı

ŞÜKRAN ŞAKIR ŞAKIR

Meşhur Dansöz:

TEKCAN ÖZGÜL

NOT: Hesap pusulasına itiraz edene temiz bir dayak atılır, bunun için ayrıca para alınmaz

ASLANLARIMIZI HAKEMLER YENDİ

Hakemler olmasa güreşçilerimizin şampiyonluğu kazanması muhakkak görünüyor

(Hususî olarak gönderdiğimiz, muharririmiz oturduğu yerden atıyor).

Budapeşte, 25 (Hususî) — Bilindiği gibi, dünya vaziyetinin son derece nâzik olması dolayısiyle, bu sene, her seneKinden daha çok sayıda milletvekili döviz alarak Avrupa gezisine çıkmış, yine dünya vaziyetinin fevkalâde nezaketi dolayısiyle, Budapeşte'de yapılacak Dünya Grekoromen güreş şampiyonasına hiç bir gazeteci gönderilmemiştir. Hususî olarak gönderdiğimiz muhabirimizin Kasımpaşa'daki evinden tahminlerine göre, Dünya Grekoromen güreş şampiyonası büyük bir heyecan içinde cereyan etmektedir.. Her zaman olduğu gibi, yine aslan güreşçilerimiz zaferden zafere koşmaktadırlar. Budapeşte sokaklarında Macar kızları, aslanlarımızdan imzalı fotoğraf alabilmek için kuyruğa girmişlerdir. Aslanlarımızın bir kısmı, daha kolay olur diye, imza yerine, Yenicamideki mühürcülere kazdırdıkları mühürleri kullanmaktadırlar.

Güreşçilerimiz, forum ve moral bakımından her zaman olduğundan daha iyi hazırlan-

dilere selâm iderim. Bâki Hüdaya emanet oluğuz...

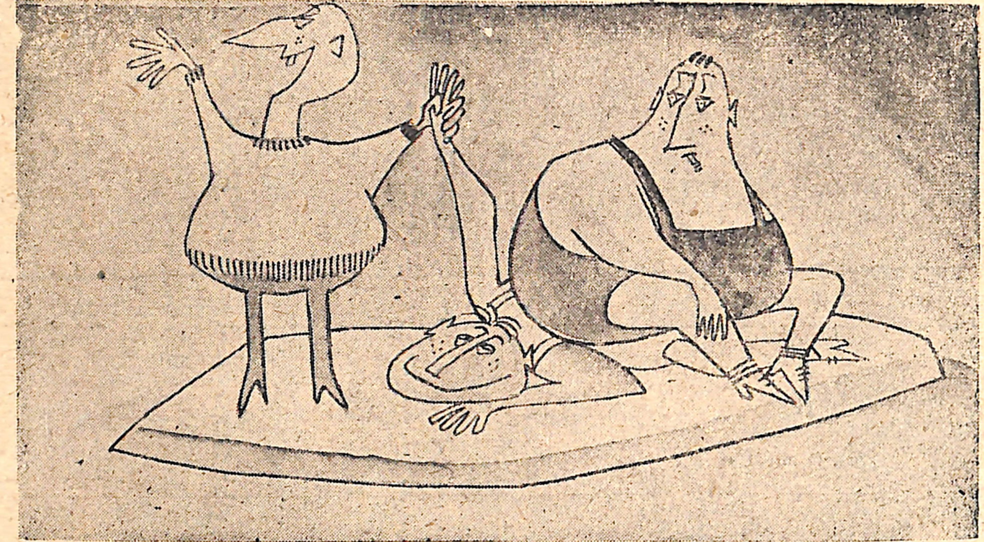
Bu gece müsabakalar başlamış bulunuyor. Bizim güreşçilerimiz her zaman olduğu gibi, iki kişiyle birden güreşiyorlar. Bir hasımları, bir de hakemler... Her zaman olduğu gibi, hakemler yine aleyhimize çalışıyorlar. Aslanlarımızın göz göre göre hakkını yemeğe başladılar. Halbuki Macar kızları bizim takımı favori gösteriyorlardı. Macar kızlarının sözlerini de ileri sürerek, aslanlarımızın haklarını yiyen hakemleri Birleşmiş Milletlere şikâyet edeceğiz. Ordan da bir netice alınmazsa o zaman Amerika'ya... **Devamı haftaya)**

İŞBU YAZI BAŞ YAZIDIR

Kadın göbeği nasıl yapılır

Bağdat'tan hiç beklenmedik, umulmadık haberler gelmeye başlaması, fevkalâde nâzik olan siyasî vaziyetin büsbütün nezaket peyda etmesine sebep olmuştur. Şimdi dünyanın gözü Irak üzerindedir.

Irak hâdiselerinde bir suikasde kurban giden nâib Abdülillâh'ı İstanbullular yakından tanımaktadırlar. Yaz aylarını, baharları ve bazı kış günlerini İstanbulda geçiren Abdülillâh, kendisini yakından tanıyanların söylediklerine göre kadın göbeğini çok severdi. Iraktaki son siyazî olaylar izah bakımından, biz de kadın göbeği üzerinde durma-

— Hakem karariyle galip!..

Hakemler, yine aslanlarımızın hakkını yemeye başladılar. İsbat hakkı gibi, aslan hakkı da gümme gitmiştir. Karikatürcümüzün hususi olarak yaptığı yukarıdaki karikatür, bir aslanımızın hakkının nasıl yendiğinin resmidir..

NOT: Bu yazıda hakkı yenen aslan, Beşiktaşlı emekli futbolcu Aslan Hakkı Yeten değildir.

Yeni Belediye Başkanımız Kuyruk'a beyanat verdi

«Taksim'de opera binası kendi kendine büyümeye başlamıştır. Bayezit'te-

6 OKKA

Başımıza gelen

Sıvas camilerinden birinde bir hoca şöyle va'zetmiş:

— Çekirgeleri öldürmek günahtır. Çekirgeler Allah tarafından azgın kullarının üzerine gönderilmiştir. On-

yı faydalı buluyoruz. Bilindiği gibi kadın göbeği tatlıdır, nefistir.

Kadın göbeği yapmak için, un, şeker, yumurta, süt lâzımdır. Tarifimiz üzerine hareket ederseniz, siz de ağzınıza lâyık bir kadın göbeği yapabilirsiniz.

Bakkaldan bir kilo un alın. Yalnız dikkat edin. Fırıncıların ekmek yapmak için kullandıkları undan alırsanız, yine kadın göbeği yapılır ama, bu göbek zenci bir kadın göbeği olur. Onun için, çok beyaz un olmalıdır. Beyaz un bulamazsanız, bakkaldan aldığınız unu beyaza boyamalısınız.

Bir kilo una 250 gram da tereyağı ister. Tereyağını biraz zor bulursunuz. Hattâ hiç bulamazsınız. Tereyağı yerine, zeytinyağı alınız. Zeytinyağını biraz zor bulursunuz. Hattâ hiç bulamazsınız. Onun yerine pamukyağı, olmazsa hintyağı alınız.

10 tane de yumurta alınız. Bakkaldan alacağınız yumurtalar, bayat, çürük olacağı için, en iyisi, tavuk alıp besleyerek yumurtlatmaktır.

Bu kadar malzemeye bir kilo da süt ister. Ancak, sütçülerin sattığı sütte bir kilo süt bulunabilmesi için, on kilo almanız lâzım geldiğini unutmayınız. Alacağınız 10 kilo sütte, ancak bir kilo sahici süt bulunabilir.

Bütün bu maddeleri genişçe bir kap içine boca ederek karıştırınız. Karıştırın, karıştırın, karıştırın. Bu bulamaç İstanbulun trafiği gibi birbirine girip karma karışık olduktan sonra iyice yuğurunuz. Yuğurunuz, yuğurunuz, bir dar gelirli gibi iyice yuğrulup ezildikten sonra

(Sonu kayboldu)

...mışlardı. Ancak, yine her zaman olduğu gibi, aslanlarımızın kiloları fazla gelmektedir. 57 kilomuzun aslanı 89 kilo gelmektedir... Müsabakaların yapılacağı saatten on beş dakika öncesine kadar 250 gram kadar düşmüş, geriye 31 küsûr kilo bir şey kalmıştır ki, idareciler, bunun da bir bardak hindyağı ile düşürebileceğini söylemektedirler.

62 kilonun aslanı, müsabakadan on dakika öncesine kadar 95 kilo gelmekteydi. Aslanlarımız hemen Fin hamamına sokularak, yarım kilo vermesi temin edilmiştir. Müsabakanın başladığı saatte 62 kiloluk aslanımız, henüz Fin hamamında bulunuyordu.

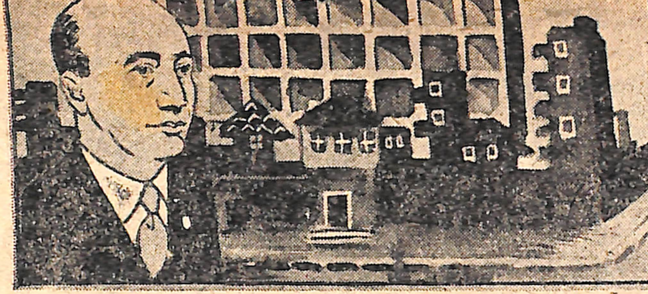
67 kilonun aslanı da Fin hamamında fazla kaldığı için, 51 kiloya düşmüştür. Şu anda kaybettiği kiloları kazanması için lokantaya gönderilmiştir.

78 kilo aslanımızın yalnız 1 kilo fazlası vardır ki, o da saçlarını, bıyıklarını kesmek, daha hafif çeken naylon mayo giydirmek suretiyle önlenecektir.

Alafranga güreşten çok iyi anlayan Macar kızları, aslanlarımızı gördükten sonra, şampiyonanın favorisi olduğumuzu söylemişlerdir.

Budapeşte, 26 (Hususî) — Bu gece 50 bin kişilik Margarit açık hava sahasında güreşler başladı. Güreşlerden önce radyoda bir aslanımız şöyle konuştu:

— Evvelâ mahsus selâm ilen boyüklerin ellerinden, guççüklerin gozlerinden öperim. Allahın izniynen, gene bi şampiyonluk goparacağız. Federasyon ireisinin, dayım Bekir efendi'nin, yüzbaşım İhsan beyin ellerinden öperim. Gayfeci Ihsan'a selâm iderim. Bizim Hüsiine selâm iderim. Kel Memiş'e selâm iderim. Kel Memiş'in gonşusu Sarı İbraam'a selâm iderim. Sarı İbraam'ın eniştesi Ramazan'a selâm iderim. Bu mekdübü okuyan efendiye ve gerek diğneyen efen-

Dura dura, can sıkıntısından büyümeye başlayan Opera binası ile (sağda) tek başına belediye başkanı seçimine aday gösterilip, yine tek başına seçimi kazanmaya muvaffak olan İstanbul Belediye Başkanı Kemal Aygün

Bilindiği gibi, otuz yıla yakın bir zamandan beri, İstanbul Belediyesi ile İstanbul Vilâyeti, birbirlerine kuyruk sokumundan yapışık kardesler gibiydi. Biri bir yana, biri öbür yana gitmek ister, bu yüzden ikisi de yerinde sayardı. Bazen Belediyenin vilâyeti sırtına alarak taşıdığı olurdu.

Nurlu demokrasinin memleketimize gelişinden on sene sonra, çok muvaffakıyetli bir ameliyatla, yapışık kardeşler, birbirlerinden ayrıldılar.

İstanbullular, yıllardan beri kendi belediye reislerini seçmenin hasreti içindeydiler. Nihayet bu seçimde hiç bir demokratı gücendirip darıltmadan, tereyağından kıl çeker gibi yapıldı. Belediye Reisliğine bir tek aday gösterilmişti: Kemal Aygün...

Tek aday Kemal Aygün'ün seçimi kazanması herkesi hem sevindirdi, hem şaşırttı. İstanbullular:

— Allah Allah... Şu şansa bak, nasıl oldu da Kemal Aygün seçimi kazandı! Bu da bir kurban olduğum Allahın hikmeti... dediler.

Tek başına aday gösterilip oy birliği ile maşallah seçimi kazanan Kemal Aygün, polis müdürlüğü, vâlilik yaptığına, gazetecileri tavlamasını da cok iyi bildiğine göre, bir belediye reisinde aranan bütün vasıfları haiz demektir. İcabında polisliğinden, icabında valiliğinden, icabında gazetecilerin nabzına göre şerbet vermesinden faydalanarak, yeni belediye reisinin bu işi de yürüteceği ümit edilmektedir. Bu ümide dayanarak, Belediye Encümeni yeni Belediye Reisine 150 bin lıralık lojman tahsisatı ayırmıştır.

İstanbul'un yeni Belediye Reisi ile görüştük. Kuyruk için sayın Kemal Aygün'ün hususî olarak verdiği beyanatı, aynen sütunlarımıza geciriyoruz:

— İlk iş olarak ele alacağımız meselenin üzerinde ehemmiyetle duruyoruz. Vatandaşın her türlü sikâyetine kapımız açıktır. Sikâyet dilekcelerine yapıştırılacak pullarla muvazenede olan bütçemizin açığının kapatılacağı kuvvetle ümit edilmektedir.

Bilindiği gibi, on sene önce, temel atma töreni yapılan Taksimdeki Opera binasının, temel atma töreninin onuncu yıldönümü töreni hazırlıklariyle meşgulüz. Bu münasebetle Opera binasını yerinde inceledim. Son zamanlarda acan demokrasi havası ve yağan bereketli yağmurlarla, Opera binasının durduğu yerde kendiliğinden büyümeğe başladığını hayretle gördük. Opera binası filiz vermeye, yer yer yarım kalmış duvarlarının orasından burasından filiz vermeye baslamıstır. Bir an önce Operanın büyümesini temin ederek, hayırlı neticenin alınması için,

ki Patrona Halil Hamamı da opera yapılacak.»

Belediye arazözleri, sabah akşam, suların kesilmediği zamanlarda, Opera binasını sulayacaktır. Bu hususta gerekenlere gerekli emirler verilmiştir.

Beyoğlu yakasındaki Opera işini böylece hallettikten sonra İstanbul yakasının da Opera ihtiyacını ele aldık. Bayezit'teki Patrona Halil hamamının opera haline getirilmesi icin. Sular İdaresine emir verilmiştir. Bilindiği üzere Sular İdaresi, akmayan musluklarından çıkan sesler yüzünden alaturka musikî üzerinde çalışmaya başlamıştır. Beyoğlu cihetinde alafranga opera yapılırken, İstanbul cihetinde de, Patrona Halil hamamında alaturka bir opera veya bir operet yapılmasına...

(Arkası uzun.)

ların kanatlarının altında âyetler yazılıdır. Cenab-ı Hak, âsî kullarını çekirgeler vasıtasiyle aç bırakarak, terbiye eder.

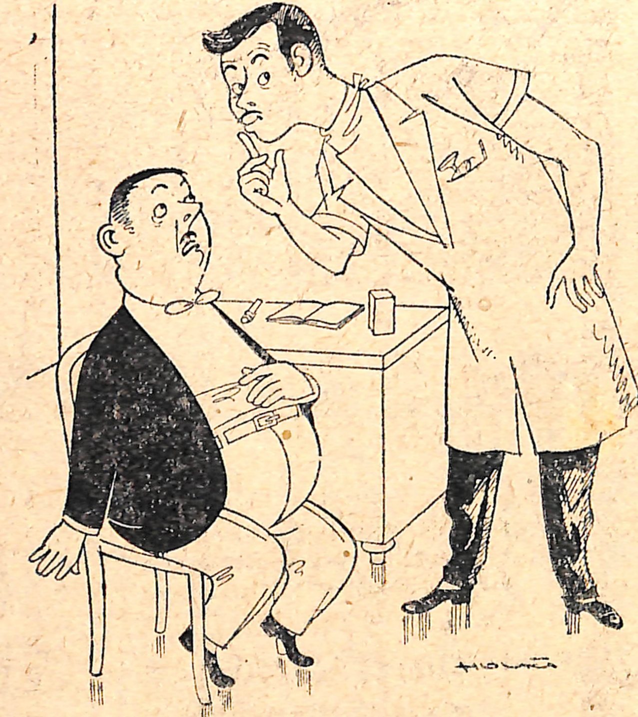
Bunları söyleyen hoca efendinin bir bildiği yok. pek çok yiyecek yok. Yakacak ya yok, ya az. Giyecek derseniz, giyilemiyecek kadar pahalı.

Bütün bunlar, çekirgeler gelmeden oldu. Yoksa, elde çekirge kalmadı da, Cenab-ı Hak, biz âsî kullarını aç bırakıp terbiye etmek için, çekirge yerine başka bir şey mi gönderdi?

SİNEKLE MÜCADELE

Tehlikeli bir hal almaya başlayan karasinek dâvasını halletmek üzere belediyecilerin yaptığı bir toplantı sonunda, on beş bın ton sinek avlandığı haber alınmıştır.

İstifçilik çoğaldı.. (Gazeteler)

— Dehşetli gaz var bende doktorcuğum... Ne yapayım?..
— Aman kimse duymasın, ben alırım!..

MÜDÜR, idare âmirine:

— Öğleden sonra mebuslar gelecek, dedi. Koğuşlar silinip süpürülsün. Göz önünde elbise, bavul kalmamalı. Emre riayet etmiyenin kalbini kırarım.

İdare âmiri, başgardiyana:

— Şevki efendi, dedi, koğuşlar pırıl pırıl olacak. Ortada bavuldur, elbisedir görmiyeceğim. Öğleden sonra mebuslar gelecekmiş. Müdür, emre uymayanın kafasını kırarım, diyor.

Başgardiyan Şevki, gardiyan Fehmiye:

— Kardeşlik, dedi, öğleden sonra büyük adamlar gelecek. Şimdi valiyle konuştum. Her taraf temizlenecek, bavullar, elbiseler mey dandan kaldırılacak. Az önce müdürle muhabbet ettik. Emre uymayan olursa, kemiklerini et baltasiyle kırarım, diye tembihledi.

Gardiyan Fehmi, koğuş mümessillerini toplayıp dedi ki:

— Deminleyin başbakanla görüştüm. Öğleden sonra hapishanemize mebuslar gelecekmiş. Onu deyiverdi... Beni rezil etmeyin ha. Buralarını bir güzel temizleyin. Sonracağzıma, bavulları, elbiseleri kaldırın başucunuzdan. Müdürün de bu hususta emri var. Dinlemiyen olduğunda haber ver, kaburgalarını papağan kafesi yapıvereyim, diye söz etti.

Bir mümessil, itiraz yollu konuştu:

— Elbiseleri kat kat giyelim ama, bavulları neremize saklıyalım? Şimdiki yerlerinde su mu çıktı?

— Şiş olsa, muşta olsa, sustalı olsa, saklayacak yer bulursunuz.

Ne dediyse para etmedi. Bunun üzerine gardiyan, başgardiyanlığa seğirtti:

— Başefendi, mümessiller bana kafa tuttular.

Başgardiyan, idare âmirini buldu:

— Mahkûmlar dikeldiler, beyim!

İdare âmiri, müdürü yerinden hopladı:

— Mahkûmlar isyan etti!

Müdür, telefona sarılıp savcıyı aradı:

— Dilâver bey! Alooo!.. Alooo! Ben Şahabettin!... Burada kan gövdeyi götürüyor, beyefendi. İmdat yollayın.

Savcı, valiyi haberdar etti:

— Muhterem beyefendi, hapishane mezbahaya döndü. Mahkûmlar birbirini kırıyor. Yirmi ölü, otuz yaralı var.

Vali, durumu mebuslara bildirdi. Mebuslar, arbedenin sebebini öğrenmek istediler Vali savcıya, savcı müdüre sordu. Şahabettin bey:

— Birazdan arzederim efendim, dedi.

İdare âmirini çağırttı:

— İsyanın sebebi?

— Şimdi öğrenirim. müdür bey!

Başgardiyanı çağırttan âmir:

— Mahkûmlar niçin diklendiler? diye sordu.

Başgardiyan, Fehmi gardiyana sordu:

— Mümessiller neden kafa tutmuşlardı?

— Bavulları nereye saklıyacaklarmış!

Başgardiyan âmire, âmir müdüre, müdür savcıya, savcı valiye, vali mebuslara bildirdi. Mebuslardan biri:

— Niçin saklanacağını merak ettim doğrusu, dedi.

Vali, yaprak sigarasını dişledi:

— Sizin görmemeniz için, dostum... Müdür, her şey derli toplu olsun, demiş.

— Evet?

— Mahkûmlar da, saklıyacak yerimiz yok, diye isyan etmişler.

— Tavan arası da mı yok? Artık oraya da çıkacak değiliz ~

— Çok pratiksiniz, dostum.

— Biz gittikten sonra tekrar eski yerlerine koyabilirler.

— Ne kadar realistsiniz!

— İnsan doğru olmalı birader. Katakulliye ne hacet.

Bir diğer mebus:

— Takviye gönderdiniz mi? diye söze karıştı.

— Gönderelim mi?

— Tabiî, derhal!.

Hapishane müdürü, elinde tabancası, sık sık yüz numaraya taşınıyordu. Son gidişinde önüne bir mahkûm çıktı. Müdür, titreyen sesiyle:

— Kı... kı... kıpır... dama! diye bağırdı. Kıpırdama geber tirim.

Mahkûm şaşkın:

— Ben sana ne yaptım, baba?

— Burada ne arıyorsun alçak herif? Kanuna karşı geldiniz yetmezmiş gibi, bir de idareye sokulup beni öldürmeye teşebbüs ediyorsunuz.

— Estağfurullah baba! Sana parmak kaldıranın parmağı, el kaldıranın eli kırılır.

— İsyan ne, isyan?..

— Hangi isyan, baba?

Müdür, ondan sonra ayıldı. İdare âmirine:

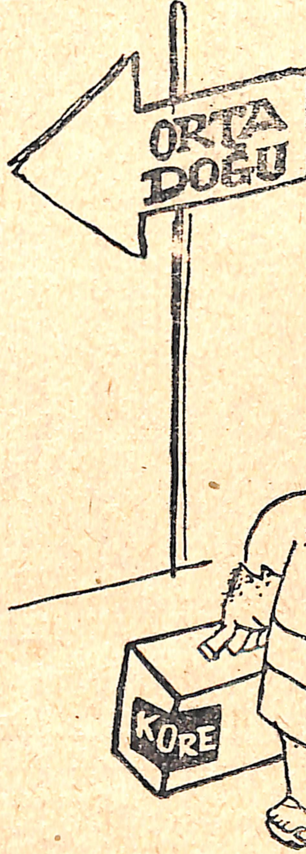
— İsyanı nereden uydurdun? dedi.

— Beyim, isyan dediysem, öyle bildiğiniz isyan değil. Emrinizi dinlemediler de...

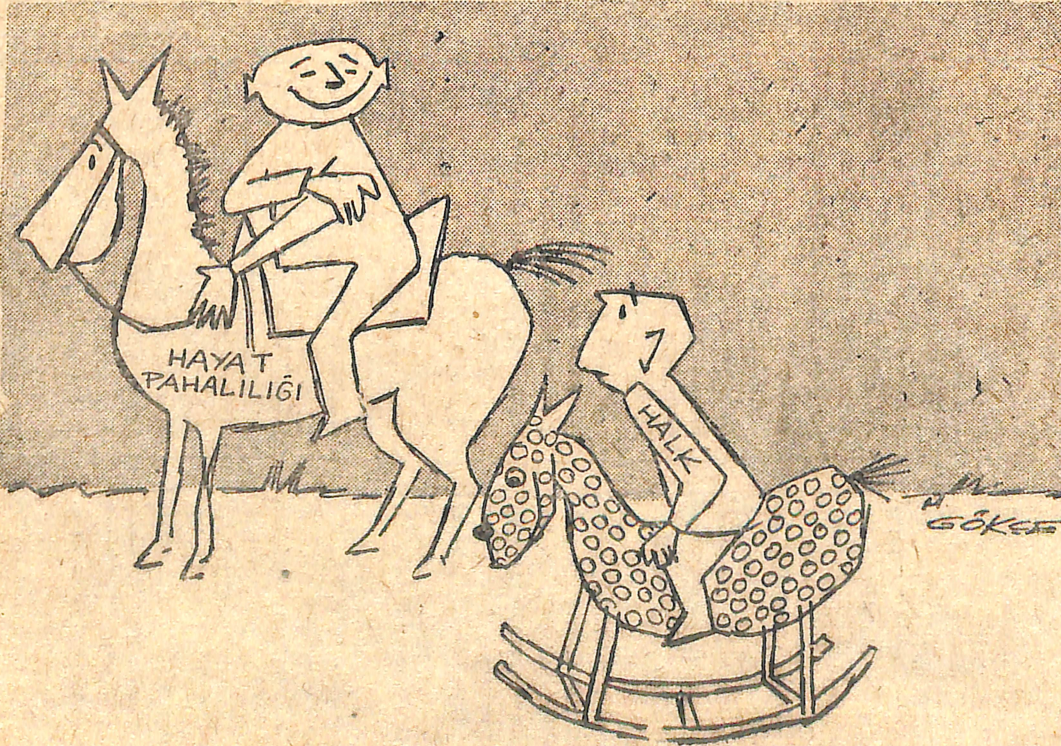
Kapıdaki gardiyan:

— Müdür bey! diye seslendi. Jandarma, polis geldi. İçerde isyan varmış. Yok dedim. Dinlemediler.

— Aptal, sen nereden bileceksin. Vardı, bastırıldı... Onlara ihtiyacımız kalmadı. Gidebilirler.

YAZISIZ...

— Nasıl, var mısın yarışa?!..

Telefon çaldı: Müdür:

— Aloooo! dedi. Kimsin?

— Savcı!

— Buyurun efendim!...

— Bavullarla ıvır zıvır tavan arasına!

— Başüstüne efendim!

— İsyan ne oldu?

— Bastırdım efendim. Tek başıma bastırdım... Şöyle bir dalıverdim aralarına!..

— Ne yapıyorsunuz Şahabettin bey? Delirdiniz mi?.. Tek silâh söker mi o kadar kişiye?

— Yanımda silâh yoktu beyim. Öylecene daldım... Zehir gibi de konuştum. Allah dedim, devlet dedim, parti dedim, af dedim. Lâhzada dağıldılar.

— Tebrik ederim. Vekâlete yazacağım.

— Eksik olmayın beyefendi. İyiliğinizi hiç unutmıyacağım. İsterseniz bu isyanı birlikte bastırmış olalım.

— Öyle mi yapalım?.. Yok, teşekkür ederim. Ben başka zaman bastırayım... Sizin için yazacağım şeyde diyeceğim ki: «Müdür Şahabettin Yarmaşeftali, eşi bulunmaz bir ıslahçıdır.»

— Teveccühünüz beyefendi.

— Hakikat o merkezde... Yalnız hatırınızdan çıkmasın: Gelecek isyanı ben bastıracağım.

— Hayhay beyefendi! Ne zaman olsun?

— Ne, ne zaman olsun?

— İsyan, beyefendi!

— Ben haber veririm. Bugünlerde biraz işim var.

Savcı telefonu kapatırken:

— Islahçılığınızı mebus beylere de methedeceğim, dedi. Mahcup olmak istemem. Dikkatli davranın.

Müdür, bu konuşmadan sonra, hapishaneyi bir kere de ıslahçı gözü ile gezdi. Bavullar, fazla elbiseler, kirli çamaşırlar, şunlar bunlar tavan arasına kaldırılmıştı. Yatakların düzgün serilip serilmediğine, helâların temizlenip temizlenmediğine baktı. Çimento zemin iyicene silinmişti. Yalnız, duvarlar badanasızdı. Müdürün canı sıkıldı. Badanasızlık bir yana, üzerlerinde çeşit çeşit tabanca, bıçak resimleri var. Adama, ıslahçılık bu mu, deyiverirler!

Hapishanenin bütün duvarları aynı durumda. Badana vuracak vakit yok. Vurulsa da, resimler öyle bir badanada kapanacak gibi değil. Değil demekle olur mu? Birşeyler yapmalı, birşeyler!...

Oflayıp pufluyor, sigaraların birini yakıp birini söndürüyordu.

— Allahım, beni niçin bu kadar üzüyorsun? Sana karşı bir kusur işlediysem, affet!..

Birden yüzü güldü. «Affet» kelimesi ona affı hatırlatmıştı... Bahçeye toplattığı mahkûmlara:

— Kardeşlerim! diye hitap etti. Şu tabanca bıçak resimleri tamamen aleyhinizedir. Sayın mebuslarımız, bunlar hâlâ uslanmamış, derler. O zaman ne olur kardeşlerim?.. Af suya düşer... Bundan ötürü...

★

Kulak memesiyle oynaya mebus, koğuşun duvarlarını gösterdi:

— Hâlâ tabanca, hâlâ kama!

— Altlarındaki yazıları okumanızı rica edeceğim, dedi müdür.

Bunlar, Şahabettin beyin alelacele yazdırmış olduğu şeylerdi: «Allah belâsını versin şu bıçakların!» «Delik demir çıktı, mertlik bozuldu.» «Bir daha mı; tövbe!» «Tabanca, seni icat edenin..»

Yalçın Kaya

— **Bu daracık elbise ile memurlar arasında dolaşma, ayıp oluyor. Bundan sonra benim odamda çalışacaksınız!..**

Günün satıcısı!

Kapıyı açan kadın, karşısına dikilen, yılışık yılışık sırıtan adama sordu:

— Ne istiyorsunuz?

Adam, hemen valizini açtı:

— Size Avrupa malı dikiş iğnesi vereyim mi hanımefendi?

— Hayır, istemem, bizde var.

— Öyle ise halis İngiliz makara ipliği vereyim.

— Zahmet etme, o da var.

— Beyefendi için hakiki jilet vereyim, ona sürpriz olur.

— Düzinelerle var bizde.

— Size Paris malı ruj göstereyim mi?

— İstemez.

— Amerikan işi naylon bluzlarım var, çok ucuza vereceğim.

— Lâzım değil. Fazlasiyle var bende.

Seyyar satıcı valizini kapadı:

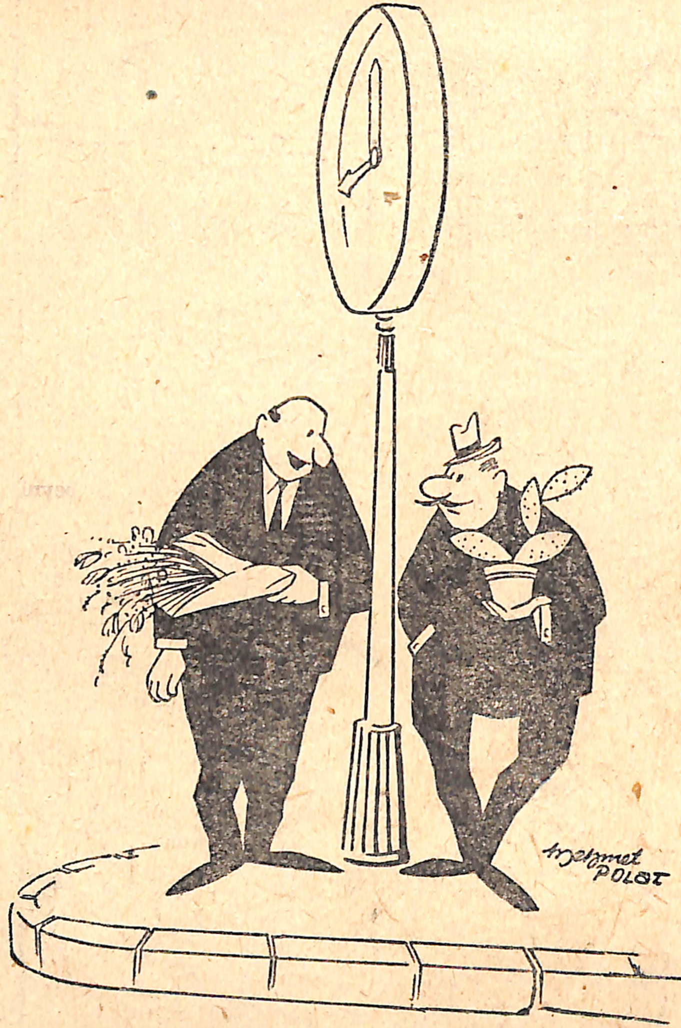
— Sizde her şey var, Allaha şükredin öyle ise..

Kadın tasdik ettik:

— Bizim evde hiç bir şey eksik değil, bize bu nimetleri veren Tanrıya nasıl şükredeceğimi bilemiyorum.

Satıcı, iç cebinden küçük bir kitap çıkardı:

— O halde hanımefendi size bir dua kitabı vereyim. Bedava, hediyesi iki lira..

— Ben mi? Nişanlımı bekliyorum.. Yâ sen?.
— Kaynanamı!..

Oyun masası!

Adaya, gezmeğe gitmişti. Son vapuru kaçırdı. Geceyi geçirmek için müracaat ettiği bütün oteller doluydu. Nihayet birisinde yer buldu. Otel kâtibi:

— Otelde boş olarak bilârdo masası kaldı. Size üzerine yatak sereriz, rahat rahat uyursunuz.

Adam kabul etti ve geceyi orada geçirdi. Sabah kalkıp otelciye:

— Borcumuz ne kadar diye sordu.

Otelci, kâtibe döndü:

— Saat kaçta yattılar beyefendi?

— Onbirde yattılar, yedide kalktılar patron.

Otelci hemen hesabını yaptı:

— Kırk beş lira vereceksiniz efendim.

Adamın gözleri faltaşı gibi açıldı:

— Kırkbeş lira mı?.. Bu hangi tarifeye göre?..

Otelci pişkinlikle cevap verdi:

— Bilârdo tarifesi öyledir efendim. Saatine beş lira alıyoruz. Kime isterseniz sorun.

Kuş gibi...

İki genç kadının, salonun bir köşesinde konuşuyorlardı:

— Bana takdim ettiğin memur, öyle hafif dans ediyor ki, âdeta güneş gibi uçuyorduk.

— Tabii şekerim, bugün ayın yirmi altısı..

Tasdik!

Sert bir ağız kavgasından sonra kadın:

— Akıllı, zeki dört erkek etrafımda dönüyordu. Onları bırakıp senin gibi bir aptalla nasıl evlendiğime şaşıyorum!

Koca, hüzünle başını salladı:

— Doğru, onlar hakikaten akıllı ve zeki kimselerdi, aptal olduğumu şimdi anlıyorum.

Bahtiyar çift!

Yetmişlik Hasan Ağa, elli beşlik Hanife teyzeye talip olmuştu. Araya giren muhtarın karısı, Hanife teyzeye şöyle diyordu:

— Hasan ağa ile neye evlenmiyorsun? Senin bir ineğin, onun da bir öküzü var, bunlardan alacağınız döl, ömrünüzün sonuna kadar kimseye muhtaç olmadan rahat, ve bahtiyarlık içinde yaşamanızı sağlar.

Unutulmuş eşya!

Evin hanımı, yeni hizmetçinin odasına birdenbire girmişti. İçerde bakkalın çırağını görünce, hiddetle sordu:

— Kız Leman, bunun burada işi ne?

Hizmetçi kız, umursamıyan bir tavırla:

— Bu benim değil hanımcığım, dedi. Benden evvel burada çalışan hizmetçinin olacak!..

«Canikom:

Saat dörtte seni dört gözle bekliyorum.

Canan»

Saatime baktım, dört buçuk. Yani kuş olsam uçup gitsem yine yarım saat geciktik demektir.

Bu mektubu bana geç getiren postacı, ne diyeyim sana!.. İşallah, kaynanan kafana tava ile vursun da, dan! diye ses çıksın...

Hemen fırladık dışarı, atladık taksiye:

— Şoför kardeş, kaça gidersin Taksime?

— Ver bir onluk.

— Al sana on beş. Ama kuş kesil, tez saat, tez dakkada ilet beni...

«Başüstüne, Dırrrrrrrrt...« geldik Taksime.

Baktım Canân yerinde yok. Nereye gitti bu kız?...

«Efendim dediler, sizi yarım saat kadar bekledi, bari ben ona gideyim dedi, size doğru yola çıktı.»

Yumuşak başlı kızdır şu Canan. Telefon etsem evde telefon yok. Her neyse, tekrar atladık taksiye:

— Şoför kardeş beni Fatihe kaça atarsın?

— Ver onbeş.

— Al sana yirmi. Ama şahin ol uçur beni...

«Başüstüne, bırrrrrrrrt...» Geldik Fatihe.

Yine baktım, Cananım yerinde yeller esiyor. Yahu nerde bu kız?...

«Az evvel buradaydı dediler, senin de ona gittiğini öğrenince ters yüzüne döndü, koştu Taksime.»

Fesuphanallaaah!... Bu gün buluşmamız şart...

Hemen kâğıt kalemi çıkarıp başladım yazmıya:

Canan:

Ben sana doğru yola çıkıyorum, eğer sen de bu tarafa koşuyorsan, bu puslayı okur okumaz olduğun yerde otur bekle, sakın kımıldama!...

Bu pusulayı oradakilere bıraktım, tekrar çıktık yola.

— Şoför kardeş al sana yirmi beş, atmaca ol Taksime düşür beni.

Başüstüne, zırrrrrrrt... Bip bip. Yolda şoföre fazla süratten elli lira ceza kestiler, onu da ödedik.

Eyvahlar olsun. Taksimde kız yine yok. Nerdesin Canaaaaan!...

— Efendim dediler, size şu puslayı bıraktı.

Alıp okudum:

Tosunum:

Ben sana doğru yola çıkıyorum, eğer sen de bana doğru yola çıktınsa, bu puslayı okur okumaz olduğun yerde otur bekle, sakın kımıldama.

Canan

Kızın bir huyu vardır, dediğinin mutlaka yapılmasını ister. Çaresiz oturdum başladım beklemeğe. Benim pusulayı okununca, onun da kırk yılda bir söz dinliyeceği tutmuş. Bir saat kadar o Fatihte ben Taksimde hiç kımıldamadan bekledik.

Nihayet şeytan dürttü, kendi kendime: Yahu dedim bende de amma kafa var ha! Elbetteki söz dinlemek kadının vazifesi:

— Şoför kardeş Allahaşkına beni Fatihe kartal gibi at...

Aksi gibi yollar yıkalı, araba yolunmuş kaz misali gidiyor...

Meğer beni dürten şeytan gitmiş kızı da dürtmüş. O da kendi kendine: Söz dinlemek erkeğin vazifesi demiş...

Fatihte sordum: «Canan nerde?...»

— Bekledi bekledi, az evvel kalktı Taksime koştu.

Hali görenler, «Yahu siz oynattınız mı diye bağrıştılar, şart mı bugün buluşmak?

— Olmaz dedim, iş inada bindi...

Ellerinden zorla kurtuldum, yallah tekrar Taksime.

Canan yoook!...

Ceplerimi karıştırdım, metelik kalmamış. Âşık garip gibi düştük yollara. Vakit gece olmuş; Bit pazarı açık olsa ceketi meketi satıp kurtulucam. Düşe kalka tâ Fatihi boyladık.

Fatihe varınca, «Yahu dediler nerdeydin?... Kız bekledi bekledi tam bir dakika evvel çıkıp gitti...»

— Muhakkak Taksime gitmiştir diye bağırdım...

Ama tekrar yola çıkmama fırsat vermediler, elimi ayağımı sımsıkı bağladılar.

※

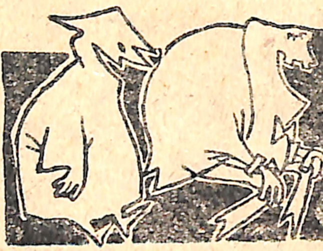
Neden fazla yaşarlar?

Kadın, okuduğu mecmuadan başını kaldırarak o sırada pantalonunu ütülemekle meşgul olan kocasına seslendi:

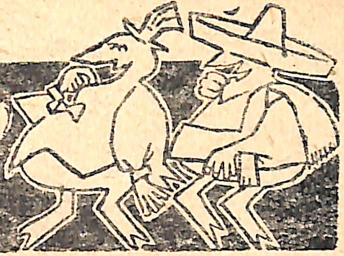
— Bak, meşhur bir doktor, evli erkeklerin bekârlardan daha fazla yaşadığını söylüyormuş.

Koca, dudak büktü:

— Yeni duydum, olabilir, herhalde günler onlara çok uzun göründüğü için...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Deli ve...

Profesör Harold Rome'a göre, bir deli ile bir nevrastenik arasındaki fark şudur:

«2 kere iki, beş eder; bunun aksini kabul etmem» der. Halbuki bir nevrastenik şöyle der:

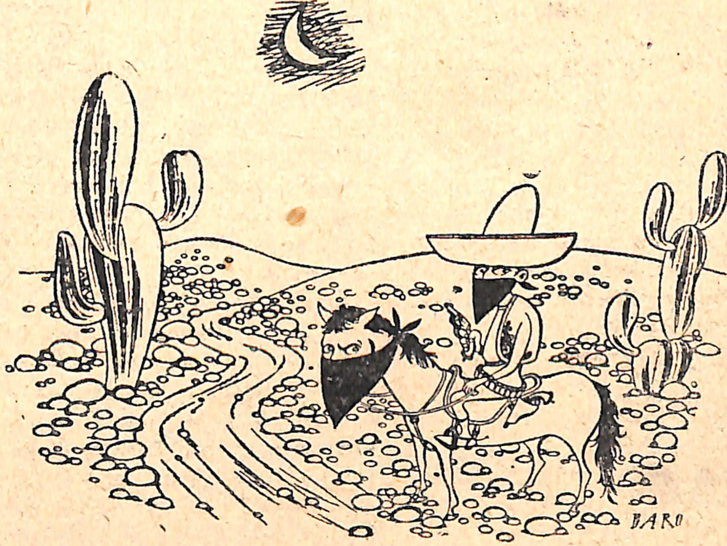
«İki kere iki dört eder; işte zaten ben de buna tahammül edemiyorum!» (Kanada)

Neye dikkat ediyormuş!

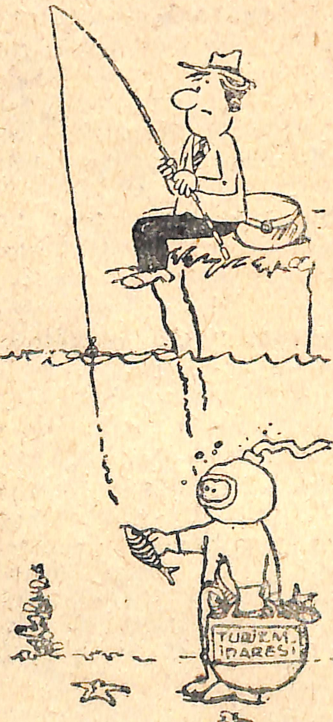
İki arkadaş otobüste konuşuyorlardı:

— Mrs. Smith'e kızı ile ayni yaşta göründüğünü söylediğim zaman yüzünün aldığı ifadeyi farkettin mi?

— Hayır. Ben o sırada kızının yüzündeki ifadeyi tetkik ediyordum. (İngiliz)

YAZISIZ!.. (Fransız)

YAZISIZ!.. (İtalyan)

Acaip kimseler!

Hollywoodun meşhur dedikoducularından İlka Chase yeni evli bir çiftten bahsediyordu... Herhalde yakında ayrılacaklardı. Zira hiç geçinemiyorlar, her gün kavga ediyorlardı ve lâflarını şöyle bitirdi:

— Bazı kimseler kızın tarafını tutuyor, bazıları ise erkeğe hak veriyorlar.

Orada bulunanlardan biri dayanamadı. İlka'nın lâfını kesti:

— Ve bazı acaip kimseler de bu işe hiç karışmayıp kendi işlerine bakıyorlar.

(Amerikan)

Palavracı uşak!

Kont Cagliastro'nun uşağına efendisinin hakikaten söylendiği gibi, üç yüz yaşında olup olmadığı sorulunca uşak:

— Vallahi bilmem, diye cevap verdi, ben ancak 100 senedir onun hizmetindeyim!

(Fransız)

Takdir!

Mme Vacaresco bir mecliste meşhur şair Lecomte de Lisle ile tanıştırılmırtı. O zamanlar şöhretinin zirvesinde olan Lisle kadının önünde hürmetle eğilerek:

— Aziz madam, dedi, sizin çok güzel şiir okuduğunuzu söylediler bana, sevdiğiniz bir şiiri okumak lûtfunda bulunur musunuz?

Şairin bu iltifatından fevkalâde heyecanlanan kadıncağız, fazla düşünmeden onun Appollonide isimli şiirini okumağa başladı.

Lisle çok heyecanlanmıştı:

— Fevkalâde, fevkalâde! diye bağırdı. Bir daha tekrarlar mısınız.

Madam Vacaresco tekrar okudu, Lisle daha büyük bir heyecanla:

— Hakikaten fevkalâde dedi. Ömrümde böyle güzel şiir duymadım. Hangi büyük şairin bu böyle? (Fransız)

Hesap meydanda!

Tabiat müzesinde ziyaretçileri gezdiren gardiyan, devâsâ bir Prontozor iskeleti önünde şöyle anlatıyordu:

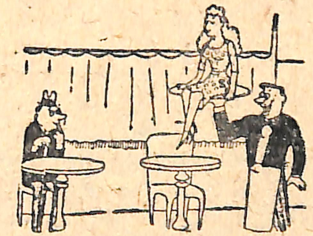
— Bu Prontozor, otuz ton ağırlığındadır. Sadece beyni 500 gram gelir ve tam 200 milyon 33 sene ve 5 ay yaşındadır.

Turistlerden biri dayanamadı:

— Amma da kat'iyet ha! dedi. Nereden biliyorsunuz bu kadarını?

— Bilirim tabiî, diye cevap verdi bekçi. Ben buraya girdiğim zaman, müdür «bu Prontozor 200 milyon seneliktir» demişti. Ben ise 33 sene 5 aydır burada çalışıyorum. Eh, Hesap meydanda..

(Fransız)

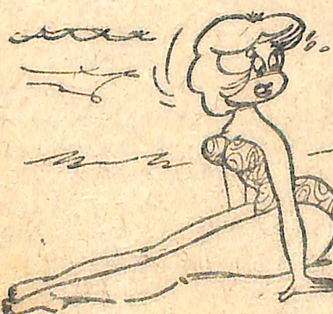
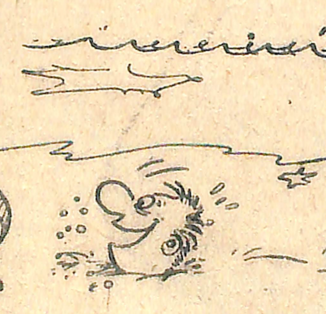
— Sarışından maksadım bira idi, kasadaki kız değil!..

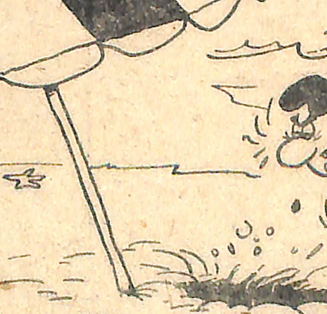
(Alman)

— Ah bu miyopluk!..

(Amerikan)

— Aaaa... Giorgio!.. (İtalyan)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

— 25 —

Saniyen: adı hayırperverliğe çıkan Satılmış, bu izdivacı gûya bir zavallı kızın gönlünü hoş, itibarını iade etmek maksadiyle yapmış olacaktı, bu da kasaba halkının üzerinde herhalde iyi bir tesir yapacaktı.

En sonra da, bu işe delâlet ettiği için, İzzetî efendi Hacı Rıza beyi kafese koyup para çekecekti.

Bir gün, çarşıda, vergi kâtibi, Hacı Beyin yanına sokularak, samimî bir tavırla:

— Seninle hayırlı bir iş hakkında görüşmek isterim, Hacı beyciğim! dedi.

— Görüşelim, İzzetî efendi... Nerede ve ne vakit istersen.

— Müsaade edersen, akşama eve geleyim.

— Olur. Buyur; beklerim.

Bu müsaadeyi aldıktan sonra, İzzetî efendi vakit kaybetmeden, bir gece, yatsıdan sonra, zaten erkenden yatmağa alışık olan Satılmışa, nereye gideceğini söylemeden çıkmış, Hacı beye gitmişti.

Üst kattaki selâmlık odasında, karşı karşıya oturmuşlardı. Dereden, tepeden, biraz konuştuktan sonra, vergi kâtibi meseleyi açtı:

— Bizim Satılmış efendi konağı kurdu, şimdi de yalnızlıktan, kimsesizlikten şikâyet ediyor. Maşallah, hali vakti yerinde olunca, insan böyledir, işte: rahat batar.

Meraktan çatlıyan Hacı bey:

— Evet, öyledir! dedi. Bir adamın rahat ve huzuru, saadeti para ile pul ile olmaz...

— Hele taşralarda, bekârlık azaptır.

İkisi birden güldüler.

— Öyle diyorsun ama, İzzetî efendi... Seni de hâlâ başgöz edemedik.

— Benimle Satılmış efendi bir değiliz. Onun dünya evine girmek için, elinde her türlü esbap var. Fakire gelince, elde avuçta bir şeyler olmadıktan maada, sinnü salimiz de ilerledi. Bekârlıkta artık kaşerlendik. Ne bizim nisvana tahammülümüz, ne de taifei nisanın şimdengeru bizlerle hüsnü ülfetleri olamaz.

— Yok canım! Daha dur bakalım İzzetî efendi! Üç yirmisinde var mısın?

Vergi kâtibi şiddetle protestoya kıyam etti:

— Yoo! Daha o kadar yok Elli dört, elli beş yaşındayım ancak. Sultan Abdülâziz calisi seriri saltanat oldukları zaman, yedi, sekiz yaşımda imişim. Şehzade Yusuf İzzettin Efendi ile bir iki yaş farklıyız. Hatta merhum peder, teberrüken bana şehzadei mümaileyhin ismini koymuş: Yusuf İzzetî!. Demek oluyor ki, tarihi tevellüdü acizanem 1268, filân...

— Peki, o halde henüz evlenebilir de, evlât sahibi de olursun.

— Ne olacak? Bizden geçti artık. Satılmış efendiyi evlendirelim de, başka arzum yok.

— Kendisinin böyle bir şeye niyeti var mı?

— Var, amma çekiniyor.

— Neden?

— Haklı. Adamcağız, Karun gibi servet sahibi, Gönlü gani. Hani ahbabım diye söylemiyorum; Allah için talihin her türlü tecellisine lâyık bir adam. Gelgelelim, kasabamızın eşraf ve âyanı kendisine karşı çini cebin gösteriyor, asla iltifat etmiyorlar. Tabiî, adamcağız da bundan müteessir, meyus olmada. Şu kadarcık bir eseri teveccüh görse, kapısını da, kesesini de, gönlünü de ardına kadar açacak. Lâkin görmüyor ki!

— Bizim hemşeriler acayiptir, biraz. Bilmez misin, İzzetî efendi? Sana karşı da pek çok kusurları olmuştur.

İzzetî efendi acı acı güldü:

— Canım, beni geç, Hacı beyim! Ben kalendermizaç adamım. Feleğin kerem ve serdini, çarhın bin türlü sitem ve derdini görmüş, insanların ayarını, kratını ölçmüşüm. Üstelik, benim de belki bir çok kötü taraflarım vardır. Lâkin, bahsettiğimiz zat öylesi değil. Bir kere, doğma büyüme buralı. Saniyen ne kimse ile çekişmiş, ne kimsenin kalbini kırmış, yahut ki menfaatine uygun olmıyacak bir iş işlemiştir. Aralet ve nesebi mevzuubahsolunca da, malûmu âlileridir ki, şeri şerif bile imamın, telkin verirken, mevtanın kabri başında, babanın değil de, doğuran ananın ismile hitap etmesini emreylemiştir. Bu itibarla, yeryüzünde hiç bir fert, kişizadeyim iddiasında bulunamaz...

— Çok güzel söylüyorsun, İzzetî efendi!

— Estağfurullah! Maksadı kem teranem, asaleti zatiyenin, asaleti nesebiyeden üstün olduğunu arzetmektir. Satılmış efendi de neseben belki değil, fakat binefsihi asildir. Bugün bir kızım, kızkardeşim, yahut ki akrabam olsa, bilâ tereddüt ve hemen, firaşı zevciyetine terkederim.

Bir lâhza her ikisi de sükût ettiler. Vergi kâtibi, hartasının başı ucunda, biraz evvel yaptığı morfin şırıngasının tesirini bekliyen bir hekim gibi, dikkatle, muhatabının yüzünde, demindenberi sarfettiği belâgatin tesirlerini kolluyordu.

Müsait bir intiba hasıl etmiş olacak ki, sigarasını tazeledikten sonra, tekrar taarruza geçti:

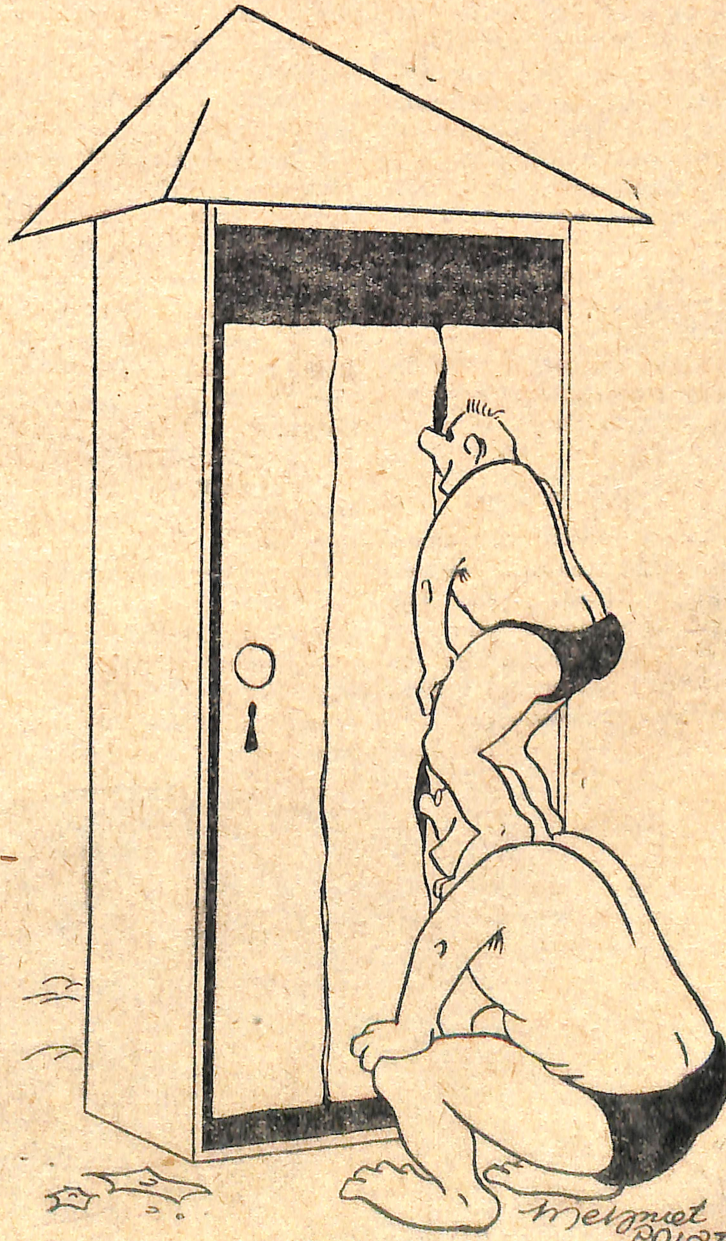
— İşte, Hacı beyciğim, böyle! Efendimizi başgöz edeceğiz amma, kız bulamıyoruz .. Onun için, buradaki ekâbirin içerisinde dirayetine, irfanına, muhakemesine en çok güvendiğim sen aklıma geldin. Velinimetime bir şeyler söylemeden, şöylece bir istimzaca geldim. Baldızınız hanımefendi kızımızı, esas itibarile Satılmış efendiye tenkih ve tezvice rıza gösteriyor isen, artık ondan ötesini bu âciz biraderinin ferasetine, ehliyetine bırak.

— Bilmem ki...

— Bunda bilecek, bilmiyecek cihet yok. Maşallah, baldız hanım yetişti, izdivaç çağına geldi. Böyle bu yaşa gelmiş bir kızın evde kapalı durması iyi bir şey değil, maazallah sıhhati, asabı bozulur. Hazır, karşısına bir kısmet çıkıyor. Bence reddi caiz olamaz. Ama, yine de sen bilirsin.

Hacı beyin, bir şey diyemiyecek vaziyette olduğu halinden anlaşılıyordu. Satılmış, gerçekten kısmet olmasına, kısmet idi. Lâkin, acaba haremden nasıl telâkki edeceklerdi? Herifin hödüklüğüne, başının keleşliğine dair bir takım dedikodular vardı. Bunlar Hacı beyin kulağına kadar aksettiği gibi, şüphesiz kadınlarca da duyulmuştu.

(Devamı var)

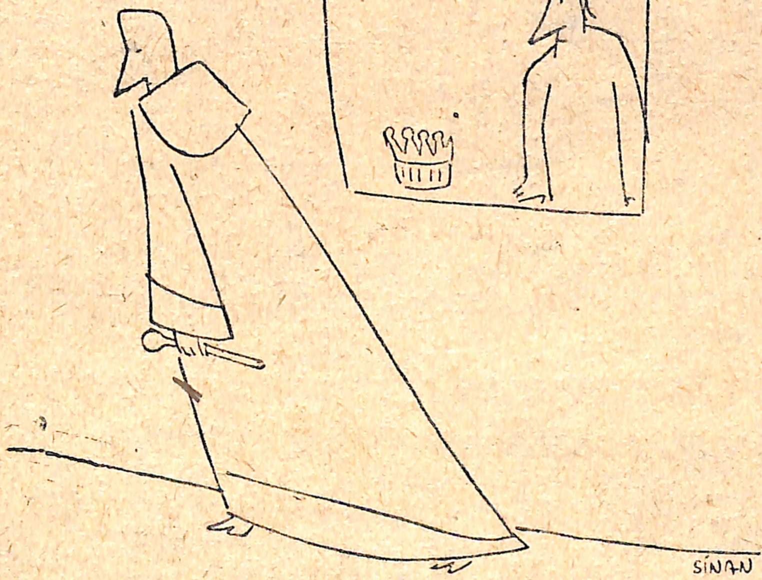

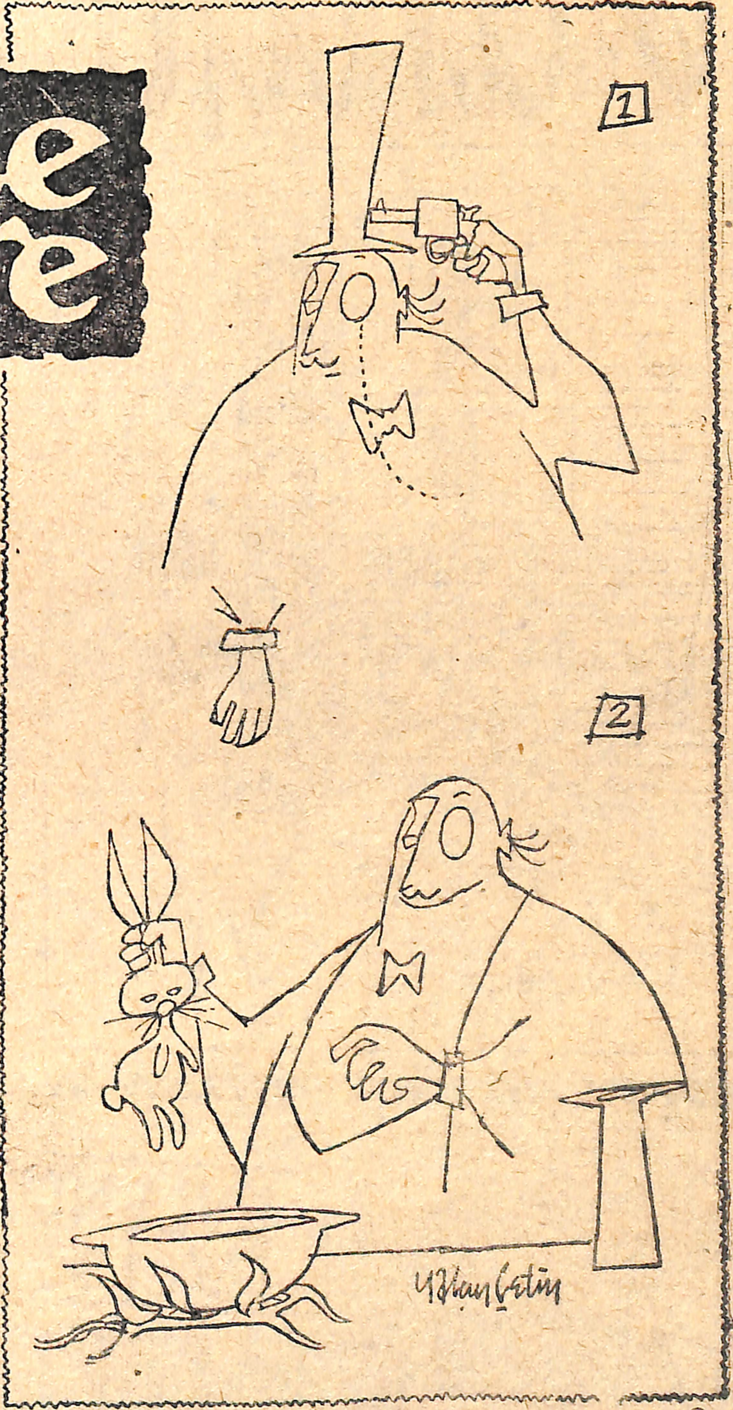
YAZISIZ!..

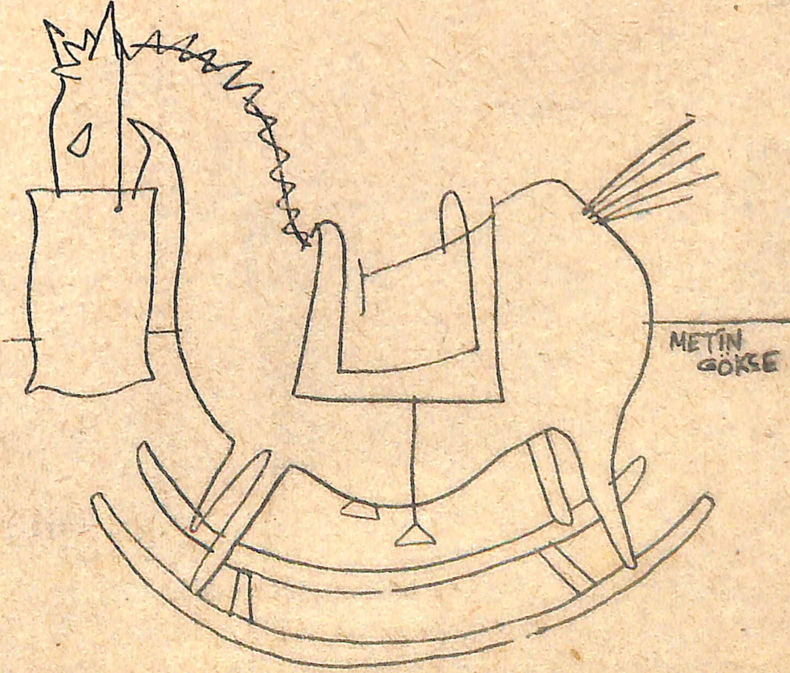
bize göre

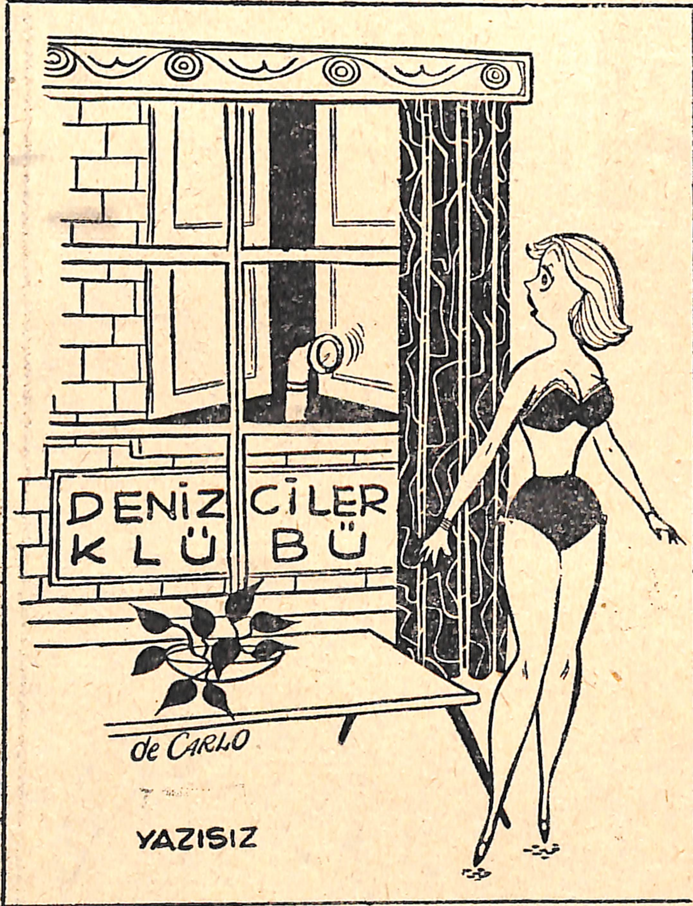

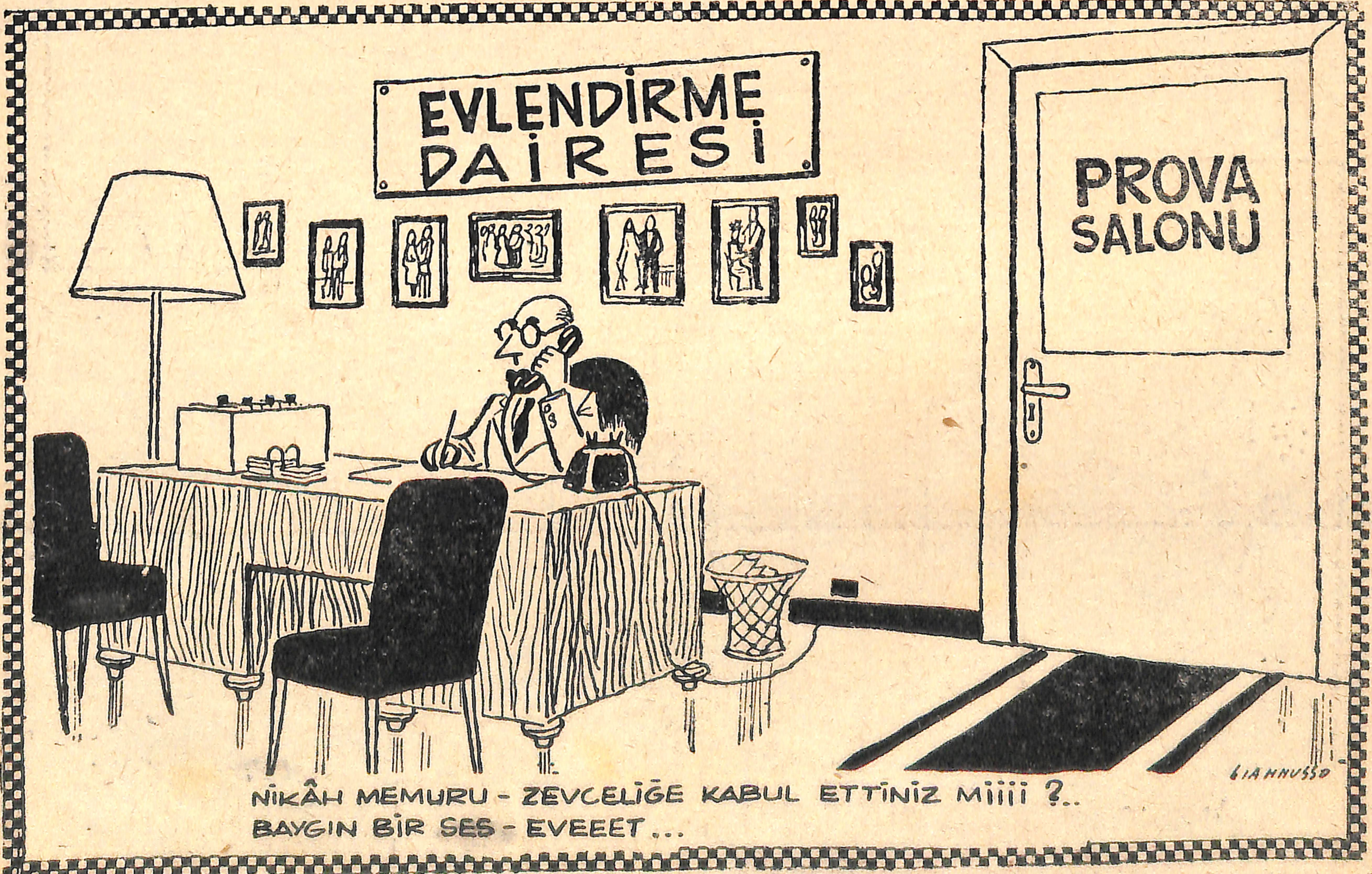
Dünya KARİKATÜRLERİ

YAZISIZ

—ZAVALLI HAROLD, EVLENDİ DEMEK... BUNU YAPACAĞINI BİLİYORDUM... BANA (SENDEN AYRILIRSAM ÇILDIRIRIM) DEMİŞTİ...

NİKÂH MEMURU — ZEVCELİĞE KABUL ETTİNİZ Mİİİİ ?..
BAYGIN BİR SES — EVEEET...

Göz Ucu ile Avrupa

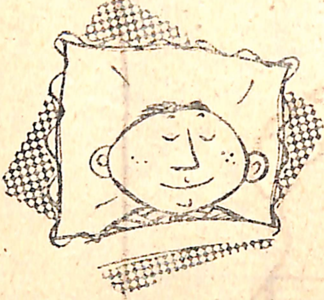
Yusuf Ziya Ortaç

Bu kitabı okurken Avrupayı görecek, duyacak, yaşayacaksınız.

Fiatı 1 lira

AKBABA Yayınevi

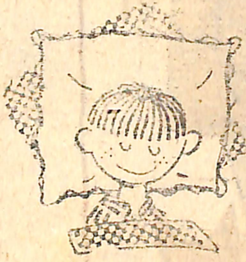
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :

Hem Canları,

Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

T. C.

Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1958 yılı ikramiye plânında

3.000.000 Lira

P a r a ,

3.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi

v a r d ı r .

Denizcilik Bankası

1958 YILINDA

Suadiye'de Apartman Katları

VE

1160 kişiye para ikramiyesi

AYRICA

BEDAVA OLARAK

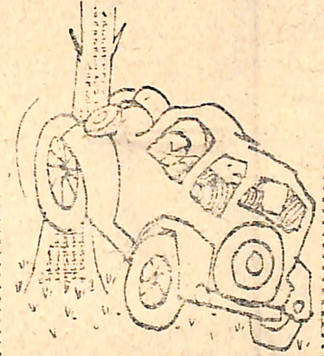
iç ve Dış Seyahatler

YALOVA'DA

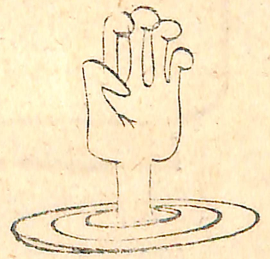
Bir Hafta İstirahat

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME

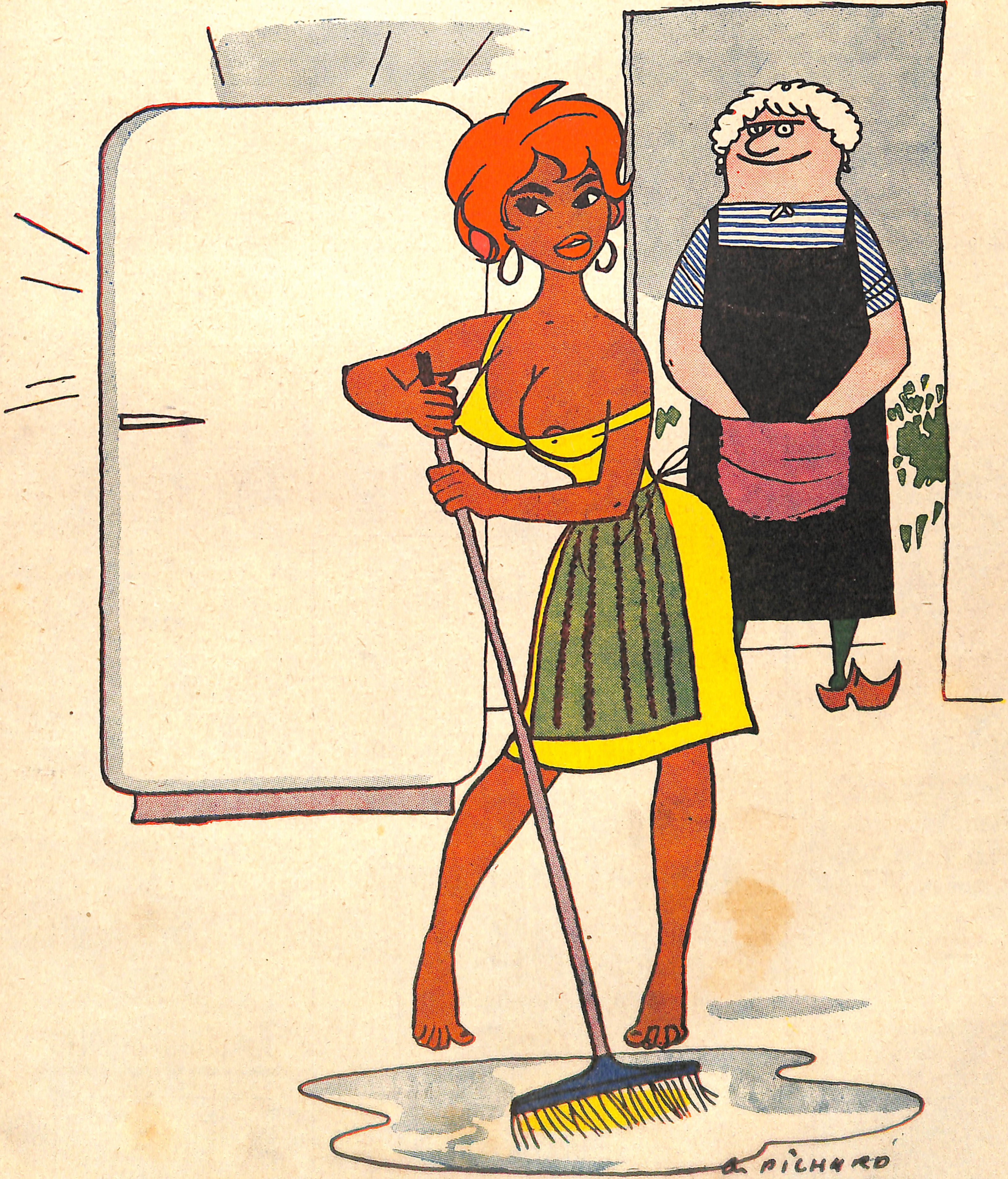
KARŞI İLK YARDIM

Anadolu Sigorta

Sahibi:
YUSUF ZIYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden:
NEHAR TÜBLEK
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 8
Belediye - İstanbul

Abone Seneliği 37.5
Altı aylığı 19 lira
Basıldığı yer:
ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı:
ŞAKA MATBAASI
Tel : 22 72 99

AKBABA

— Bu ne gürültü kız?.. Yine buzdolabına birini mi kapadın?... -Fransız-